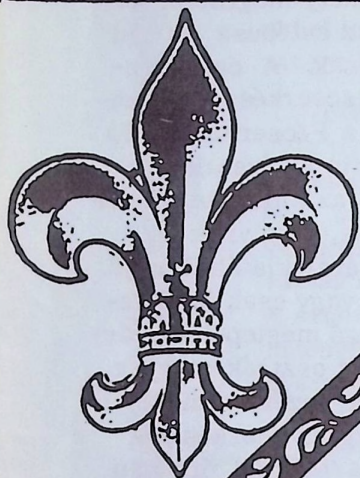

VEZETŐK LAPJA

MEGRAKJUK A TŰZET

A MODERN ISTENKERESÉS UTJAI

MINDSZENTY BIBOROS ÜZENETE

A CSAPATVEZETÉS HIBÁI ÉS JÓ OLDALAI

CSERKÉSZETÜNK ÉS A MAGYARSÁGNEVELÉS

A NEMZEDÉKEK PROBLÉMÁJA

A FIATALOK BARÁTKOZÁSA

AZ ÉN MÓDSZEREM

23. szám

1972

A MÜNCHENI CSERKÉSZEK MINDSZENTY BIBOROSNÁL

"Kedves Fiaim! Szeretett magyar cserkészeim! - Köszönöm karácsonyi jókívánságokat és szívből viszonozom. Örömmel várom a müncheni cserkészleányokat és fiukat január 8-án Bécsbe, miután oly sokáig nélkülöztem a magyar karácsonyi énekeket a magyar ifjúság ajkáról. A cserkészcsapat minden tagjának és a kedves szülőknek áldásomat küldöm. - Mindszenty József..."

A meghívás, amelyet a müncheni cserkészcsapat a magyar katolikus egyház primásától - és alighanem a magyarság legnagyobb élő személyiségétől - kapott, örömet, megilletődést és feszült várakozást váltott ki. Amikor január 8-án, szombaton reggel az autóbusz elindul Bécs irányába, a kisebb résztvevők is érzik, hogy ritka ünnep előtt állnak. A cserkészcsapat mintegy fele (vannak, akik a szünidőre való tekintettel elutaztak; a kiscserkészek, a betlehemesek kivételével, eleve otthon maradtak) van jelen, a vezetőkkel, élen a Főcserkésszel és az európai Vezetőtiszttel, valamint néhány szülővel. A szokatlan tél elhárította az évszak minden várt akadályát: hófuváshelyett hómentesen kora-tavaszi tájon vezet az út, az alpesi hegyvidék peremén, a császárváros felé. A cél a tágabb belvárosban lévő Bolzmangasse, amelynek 14. házszám alatti palotája 1901 óta otthona a magyar katolikus megújulás vezeéralakja által majd 350 évvel ezelőtt alapított intézetnek, a Pázmáneumnak. A Bécsben nem - vagy csak felületesen - jártos magyart már az épülethez érkezés előtt hazai történelmi levegő meglepetése várja: a szomszédos amerikai nagykövetség palotájának homlokzatát kőbe faragott osztrák-magyar cimer ékesíti. A Pázmáneum barokkos lépcsőházában az út elsőnek a pincébe vezetett: megtudjuk, hogy a primás közbelépésére a pincehelyiséget megkapták a bécsi magyar cserkészek, akik most buzgólkodnak, hogy az árkádos alépületet új otthonukká varázsolják. Még fél óra van az utolsó próbára: karácsonyi ünnepségünk műsorát adjuk elő, feladatát mindenki tudja.

Félőt van, amikor felmegyünk a lépcsőn a primás lakosztályába. Közepes nagyságú fogadóterem; amikor elhelyezkedünk, majdnem harmadrészt betöltjük. Amit nem tudtunk: a nyugatnémet televízió felvételt készít a fogadról a biborosról készülő dokumentációs film számára. A beszéd elhal, feszült a csend. - Minden rendben? A biboros titkára a szemközti szobába megy majd a nyitott ajtón belép Mindszenty József. A cserkészek "Dicsértessék a Jézus Krisztussal" köszöntik. Ő helyet foglal. A Főcserkész Ur mond üdvözlő bevezetést, tömören, méltóságteljesen. Kezdődik a kis karácsonyi műsor a primás tiszteletére. ... "Betlehem kis falucskában, Karácsonykor éjfél tájban Fiuisten ember lett..." - hangzik a vitnyédi bölcsőcske népviseletes gyerekek ajkáról. Majd mezőkővidi és gálosfai betlehemes játék következik, versek, karácsonyi énekek, közben két leányvezető fogadalomszerű köszöntésével. A játékokat, énekeket előadták már, jó két héttel ezelőtt, Münchenben, most mégis minden olyan más. A levegő nehéz és könnyű; szinte ösztönszerűleg a legkisebbeket is áthatja a pillanat súlyának az érzete, ugyanakkor kötetlenül, természetesen folyik minden. Egyetlen magyar család van együtt a teremben, ahol zárándok gyerekek, néhány felnőtt: kíséretében, lelkük minden rezgésével tiszteletüket akarják kifejezni annak, akinek nagyságát és már életében történelmivé vált egyéniségét még csak sejteni tudják. A családfő pedig, egyházáért és népéért viselt huszonhárom esztendő kálvária után, egy pillanatra újra - pars pro toto - gyermekei között van újra, akik régi karácsonyok emlékét idézik fel benne. Mindenki érzi, hogy ez a látogatás mély örömet okozott neki. Egy tizenkét éves fiú kis záróköszöntést olvas fel, hangja remeg, el-elcsuklik, alig tudja befejezni. Mindszenty primás feláll, hogy köszönetet mondjon és főpapi áldását adja. Köszöni a neki nyújtott örömet, amelyben oly sokáig nem volt része. Megrendülten emeli kezét áldásra, egy pillanatra ő is könnyeivel küzd, szava elvész. A térdelő felállnak, bemutatják neki a kísérő cserkészszü-

MINDSZENTY BÍBOROS ÜZENETE

Nyelvében él a nemzet. A család reményünk horgonya, hogy nem engedi elhalkulni az anyanyelvet. Ha semmi örökséget nem hagyhatunk gyermekeinkre, az ősi nyelvet ne hagyjuk elveszni, mint végrendeleti örökséget. Nem hibáztatható a befogadó nép nyelvének ismerete, de nincs lehangolóbb, mint a szülők életében a gyermeknél megszűnt hazai nyelv.

Fontos támpontunk és kötelességünk a vasár- és ünnepnap Magyar nyelvű szentmise és a magyar nyelvű szentbeszéd. Ezeknek az elmulasztása súlyos seb a lelken. De ha a szentmise nyelvű az Egyház, a lelkek igénye megértéséből, engedélyezte a magyar hon nyelvét otthon és távol, fájó volna, ha épp a kegyhez juttatottak a világválságban és hontalanságban nem tudnák ezt méltányolni és értékelni. A szentbeszédet nem nélkülözhetjük. Szent Pál szerint a hit hallomásból van, a hallomás pedig Krisztus szava által (Róm. 10, 17). Hogy gyermekeinket keresztény nevelésben tudjuk részesíteni, elengedhetetlen a vasár- és ünnepnap szentbeszéd.

Az 1456. évi nándorfehérvári diadalnál a magyar nyelvet nem beszélő Kapisztrán Szent János az őt nem értő keresztes magyarokat is tudta sikerrel lelkesíteni és általuk a három világrészes török világbirodalmat eszeveszett futásba szorítani, ez történelmi tény; de az ő szentsége és barátja, Hunyadi hadvezéri lángelméje elég volt ehhez. Ám az anyanyelvű szentbeszéddel nem kelhet versenyre a legkitűnőbb idegen nyelvű szónok sem. Viszont Gr. Apponyi Albert világsúlyával is gyakran volt figyelmes hallgatója az újmiséskáplán szentbeszédének. A szentbeszédmulasztók nem tudnak eleget tenni apai, anyai, nevelői tisztüknek. A megbomlott világban gyermekeik pedig a szél sodrába kerültek, támasztalan magános falevelek lesznek. Mi idegenben sem adhatunk kevesebbet gyermekeink lelkébe, mint amit mi kaptunk gondos szüleinktől. Az anyanyelv joga a legtermészetesebb emberi és egyéni jog.

Bécs, Pázmáneum, 1971. Adventjén.

A csapatvezetés hibái

és jó oldalai

A legtöbb ember hibáinak csak egy részét ismeri, egy-két hibáját látja. Helyes, önámítástól mentes önismeretre csak az tehet szert, aki hibáit összegyűjti, leírja és amikor a jó Isten segítségével egyenként sikerül legyőzni valamelyiket, kihúzza. Eggyel kevesebb. Újult erővel neki a következőknek.

Csapatunkat is csak akkor tudjuk évről-évre tökéletesebbé tenni, ha a hibákat előfordulásuk sorrendjében, idősorrendben összeírjuk s tervszerűen, tudatosan küzdünk ellenük.

A lelkiismeretvizsgálatot, a csapatmunka ellenőrzését és tökéletesítését megkönnyíti az alábbi hibajegyzék, amely egyúttal a csapatvezetés jó oldalait is megvilágítja.

a) 1. Hiba az, ha a cserkész nem találja meg azt az életformát, amelyben szellemi és testi adottságait, erőit kipróbálhatja, ha nem azt adja a csapat, amire ő vágyik.

2. Nagy hiba az, ha mind a cserkészek, mind a vezetők veszedelmesen jól tudják a törvényt, sőt mi több, sűrűn idézik is, különösen akkor, amikor a másik gyengéjét akarják ezzel megvilágítani, illetve súlyosbítani.

A mi törvényeink csak annyit érnek, amennyit a gyakorlati életben megvalósítunk belőlük, amennyire éljük azokat.

3. Nem furcsa az, hogy sokszor idegenek iránt készségesebbek vagyunk, mint cserkésztestvérünk iránt?

Sokszor tapasztalható, hogy a cserkészek, a vezetők, az egyik csapat a másik munkájára féltékeny. Természetesen, legtöbbször olyan nemesebb fajta féltékenység ez, mint amikor a szülők azt vitatják egymásközt, hogy kisgyermeküket melyikük szereti jobban, illetve helyesebben.

4. Sokszor egymás bírálására több időt fordítunk, mint egymás segítésére.

Ahelyett, hogy egymás személyét, munkáját bíráljuk, fogjunk kezét, dolgozzunk együtt, mert így a közös célért eredményesebben küzdhetünk.

b) 1. Nincs a csapatnak könyvtára, ha van nem működik, ha működik, az egyes könyvek olvasását nem ellenőrizzük. (Beszélgetés a könyv tartalmáról.)

Jó könyv az ifjú kezében legfőbb segítsége a vezetőnek.

2. A cserkészek nem járatják és nem olvassák a Magyar Cserkészt.

3. Nincs fegyelem. Ha van, nem a cserkésztestvériségen alapul. (Durva hangnem.)

4. A cserkészek vallásosságával nem törődünk, vagy ily irányban közömbösek vagyunk

5. A csapatnak, rajnak, őrsnek nincs előre kidolgozott munkaterv.

Az ötletszerűség túlzott formája sokszor a tudatlanságnak, illetve a tárgyi tudás hiányának a jele.

6. A munkaterv merev, nem rugalmas. Ha nem újítjuk, illetve dolgozzuk át minden évben. Ha hiányzik belőle a csapat általános műveltségének emelése.

7. A nemzeti célokat s a magyar öntudatot nem ápoljuk kellőképpen.

Törekedjünk arra, hogy a magyarság kiváló tulajdonságait kifejlesszük a cserkészekben.

8. A próbáztatás csak felületes, iskolaszerű. Túlzott a versengés.

A próbáztatás legyen gyakorlati és mély. Nem a próbák száma, hanem azok tudása a fontos.

9. Az összejövetelek mindig szobában vannak.

Ha az idő megengedi, tartsunk minél több összejövetelt a szabadban, kirándulással összekötve, mert ezek értékesebbek, mint a szobai összejövetelek.

10. Az őrsi rendszer csak névleg van meg. Őrsi munka nem folyik, részben a helyiség, részben a jó őrsvezető hiánya miatt.

Télen arra kiválasztott cserkészek részére rendezzünk őrsvezetői tanfolyamot, a csapaton belül, vagy a többi csapattal közösen. Küldjük az őrsvezetőket őrsvezetői táborba. Tartsunk összejövetelt az őrsvezetőkkel. Csapat tanács stb.

11. Ha a csapat tagjai csak összejöveteleken találkoznak.

12. Az őr tagjai nem ismerik egymás szüleit. Ha az őr tagjai nem igazi pajtások.

13. A cserkészekben nincs kezdeményezés. A vezető keresse a hibát és szoktassa nagyobb önállóságra cserkészeit.

14. A nyári vakációban a fiatalok magukra vannak hagyva. Találjunk módot arra, hogy a cserkészek találkozzanak, levelezzenek, stb.

c) 1. Elvileg ugyan nem, de gyakorlatilag hiba, ha kivonjuk a csapatot minden társadalmi megmozdulásból.

2. Egy közösségekben lévő csapatok ahelyett, hogy egymás munkáját segítenék, megnehezítik egymás törekvéseit.

3. A csapat az országos, kerületi, járási megmozdulásokban kényelemszeretetből, vagy nemtörődomségből nem vesz részt. (Szemlék, portyázás, akadályverseny, riadó.)

4. A ruházati kérdést annyira nem tartjuk lényegesnek, hogy ruha nincs, vagy nagyon hiányos.

5. A csapat külsőségeire több gondot fordítunk, mint belső értékeink öregbítésére.

6. A csapatnak nincs sportélete, ha van, áldozatul esik a cserkészcél és a cserkészszellem.

7. Nem rendez a csapat ünnepélyt, ha sok ünnepélyt rendez. Ha az ünnepély műsora nem cserkészies. Ha az ünnepélyt nem jelentjük be a központnak.

8. Nincs megfelelő otthon.

9. A csapatnak nincsenek zászlói. (Őrsi, raj, csapatzászló.) A parancsnoknak meg kell látni a zászlók jelentőségét. A magyar zászló iránti tiszteletet állandóan ápolni kell.

10. A cserkészhatás nem látszik meg a fiúkon.

Nagy súlyt kell helyezni a cserkészélet élésére, meg lesz a kívánt eredmény. Eszközei a példa, négyszemközti beszélgetés, őrsi, raj és csapat összejöveteleken komoly törvényt magyarázat, sok példa, stb.

11. A csapatnak nincsenek hagyományai. Csapatnaplót, őrsi naplót nem vezetnek. A régi emlékeket nem gyűjtik.

12. A csapat ügykezelése rossz. Nincs parancskönyv, nyilvántartás, irattár, stb.

13. A levelezést elhanyagoljuk, a határidőket nem tartjuk be.

14. Központ, kerület, körzet körleveleit nem olvassuk végig és nem őrizzük meg.

Ne idegenkedjünk a rendes levelezéstől. Csak meg kell szokni, már is megy. Az igaz, hogy az ügykezelés a csapatvezetés legunalmasabb része. Vagy túlságba viszik, vagy semmit sem csinálnak. A csapatban lehetőleg mindenki értsen hozzá.

d) 1. Nem helyezünk súlyt a téli kiképzés kapcsán a tábor lelki előkészítésére.

2. A csapat nem megy táborba.

Évi munkánk végcélja a tábor, a tábori élet legyen. Tartsuk a fiúkban és leányokban állandóan a tábor utáni vágyat. Ez a vágy sok akadályt legyőz és kevesebb akadállyal kell megküzdenie a parancsnoknak. A tábor tervét évi cserkészmunának kapcsán építtessük. Ősz-

szeállításánál vegyük tekintetbe, hogy a cserkészeknek is vannak apró tervezgetéseik, adjunk módot arra, hogy azokat megvalósíthassák.

- e) 1. A szervezőtestület és a csapat közt nincs meg a szükséges kapcsolat.
2. A parancsnok és a szervezőtestületi elnök közt nincs meg a szükséges jó viszony.
3. A jövedelmet nem osztják be okosan.
4. A csapat idegen, nem cserkész befolyás alatt áll.

Ezen elsősorban a parancsnoknak, majd a szervezőtestületnek kell segíteni.

5. A csapat vagyonkezelése nem előírás szerint történik. Pénztárkönyv, leltárkönyv, évvégi szabályos zárás, stb.

A parancsnok ne utaljon saját költségeire, azt a szervezőtestület útján kell eszközölni.

6. Nem adjuk módot arra, hogy a szervezőtestület ellenőrizze a csapat vagyonkezelését.

7. Hivatalos személyeket valamilyen formában nem vonunk be a cserkészmunkába.

- f) 1. A vezető nem akarja észrevenni, hogy bizonyos munkakörből már kiöregedett.

2. A vezető mellékcélokra törekszik.

3. A vezető és a cserkészek között a viszony csak rideg katonai, vagy tanári viszony, esetleg túlbizalmas. Nem pedig a tisztelettel, önfegyelműzött egyén érintkezése az idősebb, tapasztaltabb, érte dolgozó és fáradó vezetővel.

4. Vezetőképzés nincs. A vezető-utánpótlásról gondoskodás nem történik.

5. A vezető még nem volt tisztitáborban.

6. A vezető a vezetői könyveket, a Vezetők Lapját nem olvassa. Semmi újat nem hajlandó átvenni. De azért kitartóan hangsúlyozza, hogy a cserkészlet megállt, nem tud már újat adni. Makacsul azt hiszi, hogy csak ő vezeti helyesen csapatát. Megállapítja, hogy a cserkészlet nem könyv és szabály, hanem élet. Ennélfogva nem olvassa a cserkészirodalmat.

7. A vezetők közt nincs meg az igazi cserkésztestvériség.

Ennek ápolására hivatott a "Vezetői tanács". Az egy közösségben lakó vezetők jöjjenek össze minél többször és a több szem többet lát elve alapján cseréeljék ki gondolataikat. Hiszen a cserkészvezető részére nem múlhat el egy nap sem, hogy valamelyik cserkészkérdéssel ne foglalkozzék.

8. A vezető rátermettségét, adottságait nem egészíti ki azzal a készséggel, amely a cserkészekkel való munkánál nélkülözhetetlen. A fiatalokra hatni, illetve őket nevelni csak ennek segítségével lehet. Ez a készség nem születik velünk, ezt magunknak kell megszerezni tanulással, tudatos gyakorlással, önmagunk nevelésével. Ehhez pedig akarat, erő, kitartás, munka és szorgalom kell.

Az elmondottak alapján a csapatvezetés jó oldalait összesűrítve a következőkben látom:

1. Ugy a vezetők, mint a cserkészek élnek a törvényeket s a gyakorlati életben megvalósítják.

2. A vezetőben él a hit, mely szükséges ahhoz, hogy napról-napra újult erővel, kedvvel, új nekilendüléssel küzdjünk a célért, és ezt a hitet cserkészei lelkébe is át tudja ültetni.

3. A vezető, munkájában nem egyesületesdi, hanem hivatást lát.

4. A vezető ismeri a fiúk, lányok környezetét, szüleit, mestereit, stb. A csapat tagjainak lelkét igazi barátság fűzi össze.

5. A csapat egy boldog család képét tükrözi, ahol a családfő a parancsnok.

A csapat a parancsnokkal fejlődik, él, s ha a parancsnok távozik, az új vezetőnek egészen előlről kell kezdeni mindent.

Tehát a jó csapatvezetés főbiztosítója az igazi parancsnok. Akit a meggyőződésből fakadó valláserkölcsei és hazafias érzés, cselekvés-vágy, erős akarat s ebből fakadó munkakészség, a cserkész és fajunk szeretete, fejlett hivatásérzet és áldozatkészség, önámítás-tól mentes önismeret, kiegyensúlyozott lélek jellemez.

Az ilyen parancsnokkal bízhatunk a csapatélet s ezzel a cserkészélet egészséges fejlődésében, az emberebb-ember, magyarabb-magyar embertípust kialakító hatásában, s így a jó munkával kivívott szebb magyar jövőben.

R. L.

M A G Y A R   T A N K Ö N Y V E K

A MI CSALÁDUNK - Szerkesztette Duard-Szentegyedi (Kiadó: Wass Albert). Koszorús Gabriella rajzaival. Kezdőknek, óvodásoknak. Első könyvsorozat. A második és harmadik szerkesztés alatt. Ára \$ 1.50

VIRÁGOSKERT - Olvasmányok a magyar irodalomból. Szerkesztették Horváth Ferenc és Kassai Anna. Magyar Iskolabizottság kiadása. München. Ára \$ 5.00

SÉTA BETŰORSZÁGBAN - ABC írás-olvasás könyve. Kossuth Kiadóvállalat tankönyvsorozata. Szerkesztette Pohárnok Jenő. Ára \$ 3.00

HAZÁNK - Olvasókönyv és magyar nyelvtan egy kötetben. 388 oldal, kb. 100 képpel. Haladók részére. Szerkesztette Horváth Ferenc, a Burg Kastl-i magyar gimnázium tanára. Kiadta a Magyar Iskolabizottság, Münchenben 1971-ben. Ára \$ 6.00

KINCSESLÁDA - Magyar olvasókönyv. Szerkesztette Magyar József, Argentina. "Ha ezt a könyvet gyakran lapoznánk, akkor senki sem panaszkodhatna azért, hogy a fiatalok nem tanulnak meg magyarul, és az idősebb korosztály pedig megállt ott a nyelv terén, ahol kiérkezése idejében volt." Ára \$ 5.25

MAGYAR TÖRTÉNELEMKÖNYV - Irta Dr. Somogyi Ferenc. Nyomás alatt. A Kárpát Kiadó több ezer példányban készíti. Egyetemi és középiskolai használatra. Csak előjegyzéseket fogadunk el.

SZENT ISTVÁN TANULMÁNYOK - A millennium alkalmából jelentek meg: Somogyi Ferenc dr.: Szent István a magyar nemzeti élet központjában
Közi Horváth József: Magyarok tündöklő csillaga. München

A MAGYAR NÉP TÖRTÉNELME - Miskolczy Gyula. Anonymus. Róma. A mohácsi véstől az első világháborúig. Kiváló segédkönyv tanítóknak, tanároknak. Ára \$ 4.80

Senki se panaszkodjék, hogy az emigrációban nincsenek jó tankönyvek! A fenti könyvekből több száz, némelyikből ezren felüli mennyiség van raktáron! Tíz darab vásárlásánál 10%, húsz darab vásárlásánál 20 % kedvezményt adunk iskoláknek, egyesületeknek.

Egy sorozat eladása új tankönyv kiadását teszi lehetővé! Ezért nem adhatunk bizonyba, csak a pénz előzetes beküldésével tudunk szállítani. Címünk:

HUNGARIAN SCOUTS ASSOCIATION
P. O. BOX 68
GARFIELD, N. J. 07026

Hungarian School Care Club
P. O. Box 10171
Cleveland, Ohio 44110

vagy

A modern istenkeresés útjai

(Az alábbi szemelvényt Vass György azonos című cikkéből vettük, amely eredetileg a SZOLGÁLAT 1971. nyári számában jelent meg (57-72. oldal). Szemelvényünket megelőzően a szerző a modern istenkeresés három útját elemzi: az egzisztencialista istenkeresés (R. Bultmann és P. Tillich), a perszonális istenkeresés (M. Buber és E. Brunner), a pragmatista istenkeresés (D. Bonhoeffer, P. Van Buren, B. Cox és T. Altizer). Az érdeklődőknek szívesen megküldjük Vass György cikkéntek teljes szövegét. Szerkesztő.)

A MAI ISTENKÉRDÉS ÉS A KERESZTÉNY HIT

A felvázolt keresztény istenkeresés vívmányait nem lehet teljes mértékben elvetnünk. Korunk igazi veszélye nem a hamis eredményekkel Istent kereső lélek, hanem kortársaink közömbös tömege, akik előtt ez a kérdés fel sem merül. Talán éppen ez az általános közöny indította teológusainkat arra, hogy az evilági életnek azokat a jelenségeit vizsgálják, amelyek még érdeklik kortársaikat és ezekből vezessék őket az istenkérdés felé. De gondolatmenetük nem ad útmutatást koruk emberének és nem szabja meg ennek gondolkozásmódját. Mindjobban világos, hogy a teológia a kialakult gondolatrendszereket elemzi keresztény szempontból. Határozott útmutatást csak egy örökvényű filozófia tudna adni, amelynek biztonságában a mai fejlődő világban már kételkedünk.

Mégis ebben a változásban és fejlődésben van egy állandó elem, még ha ezt mindig változó szavakkal fejezzük is ki. Ez pedig nem más, mint az emberi lét kérdése. Valamilyen formában minden ember ezt a kérdést teszi fel burkoltan, vagy kifejezetten. Az ember kérdező lény. Vagy ahogy a Második Vatikáni Zsinat kifejtette: az ember számára önmaga a legnagyobb kérdés. Aki erre a kérdésre választ keres, már elindult az istenkeresés útján.

Felesleges lenne most állást foglalnom a leírt istenkeresésnek különböző módjaival szemben. De elvárható, hogy az említettek keretében megpróbáljam kifejezni személyes istenkeresésem formáját. Ebben a kifejezésben elkerülhetetlenül használni fogom a leírt vélemények nyelvezetét. Tudom, hogy minden ember végső fokon azt az Istent találja meg, akit egyéni életének útvesztőjében keresett. "Az Isten van valamiképp minden gondolatnak alján, mindig néki harangozunk." (Ady)

A modern pragmatizmus istenkeresése helyesen hangsúlyozza, hogy Istent nem kereshetjük úgy, hogy evilági környezetünket semmibe vesszük. Mindannyian a XX. század emberei vagyunk és csak ebből a modern szituációból kiindulva, nem pedig ezt megkerülve indulhatunk el az Isten felé vezető úton. Tudatában vagyok, hogy nem vonhatom ki magamat a modern világ emberének eszméi, vágyai és kollektív törekvései alól. Sőt mint keresztény méginkább a szívemen kell viselnem a korunkban kialakuló új világot; méginkább dolgoznom kell ennek a világnak társadalmi és jóléti kifejesztésén. Emberi életem alapbeállítottsága igenis pragmatikus: azt ismerem el, ami tapasztalatilag felfogható (verificabilis), ami hasznosságában értéket jelent az emberi haladás számára. Sőt ezzel a pragmatikus életfelfogással még egy lépéssel előbbre is megyek: az emberi lét beteljesedését a jövőtől várom. A mai ember és társadalma még nem teljesen emberi. Csak az a jövő hozhatja meg az igazi embert, amiért már most dolgozom. De ezen a ponton nemcsak az én gondolatmenetem, hanem kortársaiméi is túllépték a közvetlenül adott világ tapasztalati valóságát és már elővételezték az emberi lét jövőjét. Azért élni, ami már nincs de lesz - bur-

koltan az emberi lét bizonyosfokú transzcendenciáját jelenti számunkra.

De ezt az önmagát a jövőben transzcendáló emberi létet még nem tudom elfogadni, mint választ istenkeresésemre. Mert egy bizonytalan jövőben talán önmagát kinyilatkoztató Isten nem elégíti ki keresésem vágyait. A jövő feltételezi a jelent. De sem a jelennek, sem a jövőnek értelmezése nem elégít ki, ha ezt csak természettudományos ismerettel fejezem ki. Nem a tárgyak világában élek és önmagammat nem tekintem tárgynak. Ebben a fizika, a biológia, az antropológia, a szociológia és a pszichológia tudáselemeivel kifejtett világban megpróbálok szabad személy maradni. És itt követem a perszonalizmus irányát. Mert önmagam személyességét is csak a másik személlyel való találkozásban tudom felfedezni. Ezzel a másik személlyel szeretnék békében, barátságban és a szeretet viszonyában élni. A szabad személy misztériuma számomra éppen olyan valóság, mint azé a világé, amelynek tárgyait tudományosan felfedezhetem, leírhatom, és kutathatom. Ez a valóság, a másik személy valósága, túllépi életem személyi valóságát: számomra transzcendens valóság.

De ebben a gondolatmenetemben egy lépéssel tovább mentem, mint a perszonalisták. A másik személy a maga független személyi szabadságában valóban létezik. És amikor ezt felfedeztem és tiszteletben tartom, rájövök arra is, hogy én is önmagamban egy ilyen független szabad személy vagyok, aki éppenúgy mint a másik, elvárja, hogy függetlenségét tiszteletben tartsák. Ebben a viszonyban nemcsak a másik, hanem saját személyiségem is titokká, misztériummá válik előttem. És közös viszonyunk olyan adottság lesz, amit csak hálával tudok elfogadni. Hányszor van az, hogy ebben az ingyenes személyi viszonyban nemcsak a másik ember létének misztériumát, hanem önmagunkét is mindig jobban felfedezzük? Hányszor van az, hogy kettőnk közössége ajándéknak tűnik föl előttünk? A találkozásban felvillan előttem a létnek egy eddig még ismeretlen lehetősége. Felfedezem azt a közösséget, amelyben életem mindig új lehetőségekkel gazdagodhat. És az így fölfedezett valóság, a másik ember és az én életem misztériuma, valamint közösségünk titokzatos adománya, sokkal inkább valós számomra, mint az evilági tárgyak létezése.

Ha egyszer ezt fölfedeztem, akkor föltehetem az egzisztencialistákkal az emberi lét kérdését: "Mit jelent lenni? Mit jelent az, hogy én ÉN vagyok? Mi értelme ennek a közösségnek másokkal, amely betölti életemet?" Ha eddig hűségesen követtem emberi szituáció elemzését, akkor az előbbi kérdések elkerülhetetlenek. És ha ez a kérdés érvényes, akkor tovább kell kutatnom ennek a tartalmát.

Mint minden kérdés, ez a létkérdés is magában rejt egy bizonyos kételyt: lehet, hogy ennek az így tapasztalt létnek nincs semmi értelme. De az is lehet, hogy értelme még rejtve van szemem előtt. Amíg az alternatíva első, tagadó válaszában gondolkodom, észreveszem, hogy minden kétely ellenére akarok tovább élni, akarok továbbra is másokkal barátságban, szeretetben és közösségben élni. Még a szkeptikus kiábrándultság álarca mögött is erre a kérdésre szeretném megtalálni a választ. Ezt szeretném tudni és érteni. Tehát burkoltan újra és újra bátran fölteszem ezt az egzisztenciális kérdést. A kérdés valós és érvényes, mert tudat alatt vagy tudatosan biztos vagyok benne, hogy van rá felelet. De azt is tudom, hogy sem a világ pragmatikus szemlélete, sem a másik személy felismerésében megfogalmazott személyes közösség nem tud rá kielégítő választ adni. A válasz felüljúlja, transzcendálja az elkerülhetetlen létkérdést. Ha ennek tudatára ébredtem, akkor a döntés szituációja előtt állok, mint a vándor, aki szakadékhoz érkezett és tudja, hogy ennek a szakadéknak a másik oldalán folytatódik az út a cél felé.

Az egzisztenciális döntés szerintem éppen úgy elkerülhetetlen, mint a mindig megújuló létkérdés. De a döntés alternatívái már nemcsak az evilági élet közvetlen lehetőségeire vonatkoznak. Nem arról kell döntenem, hogy a jelennek, vagy a jövőnek éljek-e. Nem arra vonatkozik döntésem, hogy magamnak, vagy másoknak szenteljem-e életemet. Hanem

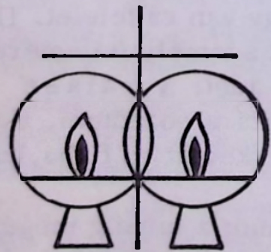
alternatíváim az evilági lét és az ezt túllépő, transzcendens lét között lebegnek. A két "Lét", az evilági, immanens és az ezt túlszárnyaló transzcendens lét teljesen különbözik. Csak azért használom a "lét" szót mind a kettőre, mert még nem tudom, hogyan nevezem a kérdésem mélyén megfogamzott valóságot. Fogalmaim nem tiszták erről a valóságról, amit transzcendens létnek neveztem. De mégis egész létem ez után a valóság után kiált, amely teljesen más, mint én vagyok. Még azt is belátom, hogy önámítás lenne erről a valóságról büszkén kijelenteni, hogy ez "van", hogy ez "létezik". És mégis tudom, hogy ez a valóság hajtott kereső kérdésem minden fokán, mert enélkül a kérdés egész folyamata, létem egész valósága értelmetlen lett volna. Csak ez a valóság tudja érthetővé tenni egész életemet. Mivel ember vagyok, ezt a kérdést fel kell tennem. Mivel ember vagyok, ezen a ponton döntenem kell.

A felelet erre a kérdésre nem tőlem jön. Az egzisztenciális döntésben nem önmagamat választom meg, hanem azt az éneket, amely számára a hitben Isten kinyilatkoztatta önmagát. Ezért elismerem Kierkegaard-ral és Barthtal, hogy a kutatásom mélyén megfogalmazott transzcendens létnek kérdésére csak Istennek Jézus Krisztusban történt önkinyilatkoztatása tudja megadni a végérvényes választ. Csak a hit által elfogadott isteni ige tud nevet adni ennek a valóságnak. Csak így tudom megnevezni ezt a valóságot, mint Jézus Krisztus Istenét, az Örök Atyát.

Istenkeresésem kérdése a hit ugrásához vezet. És a Név, amit ebben megtaláltam, most már használható lesz. Az utolsó vacsorán Fülöp apostol kérdésére: "Mutasd meg nekünk az Atyát", Krisztus így felelt: "Fülöp, már oly régóta veletek vagyok és nem ismeresz engem? Aki engem lát, látja az Atyát is" (Jn 14, 9). És vajon nem erre vonatkozott-e az apostolok biztonsága, amikor ezt mondták: "Most nyíltan beszélsz és minden képletesség nélkül" (Jn 16, 29), és nem ez készítette-e a feltámadás után Tamás apostol emberi vallomását: "Én Uram és én Istenem!" (Jn 20, 28)? Ebben a hitben még nincs teljes biztonság, de már felvirradt a béke.

Az igazi istenhit az ember kérdésére ad választ. Minél mélyebben és minél következetesebben kérdezzük létünk értelmét, annál világosabb lesz az istenhit, ami az egész embert teszi önmaga számára érthetővé. És ezt a hitet csak az Isten tudja megadni. "Boldog vagy Simon, Jónás fia, mert nem a test és vér nyilatkoztatta ki ezt neked, hanem az én mennyei Atyám" (Mt 16, 17). Az elkerülhetetlen istenkeresés kérdésére Isten adja meg a választ.

Vass György

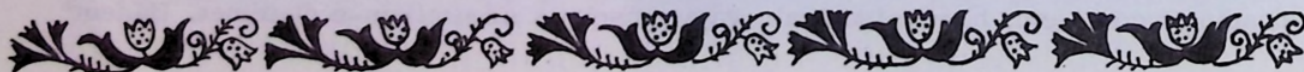

BALOGH GYULA ÉS BODNÁR ÁGNES

1972 január 29 - én

örök hűséget esküdtek egymásnak

ISTEN ÁLDÁSÁT KÉRJÜK A FIATAL PÁRRA

Megrakjuk a tüzet

Megrakják a tüzet, mégis elaluszik...

Minden tűzből hamú lesz, de a tábortűz bennünk szunnyad, amíg élünk. Hány tüzet megrakunk s hány elaluszik, még mielőtt eljutna a lelkünkhöz. A tábortűz azonban megmarad, lobogása melegít egy életen át.

A jó tábortűz kozmikus élmény. Benne megáll az idő, megszűnik a magunkkal hozott külvilág, csak a tűz világa marad, egy lekicsinyített mindenség. A fény körén túl sötétség, sóhajtó fákkal, reszkető csillagokkal, a mindennapok zűrzavarával. A fényen innen tűz, láng, kő, föld, fű, fa, ág, rög: a csontig vetkőzött létezés, csupa egytagú, ősi szó. A jó tábortűz misztérium. Az ember és a természet, a tréfa és a nóta, élők és ősök, balladák és mesék, versek és mókák, szilaj csatakiáltások és bujdosó dalok, kitörő vidámság és évezredes bölcsesség, álom és valóság misztériuma.

Ezért nem hiszek a szoba- vagy színpadi tábortűzekben. A színpadon lehet műsoros est, a szobában meg vidám esti mulatság. De a tábortűzhez láng kell. A mű-tűznek annyi értelme van, mint a mű-szeretetnek. A kettő között olyan különbség van, mint a vereshagymával és barna kenyérrel evett szalonna és a vendéglői műanyagasztalon pirított kaláccsal tálalt "beacon" között. Az utóbbit késsel és villával eszi az ember, szalvétával az ölében, megfelelő társadalmi szabályok szerint. Az előbbinél egyik kezében fogja a bicskát, a másikon a kenyeret, a harmadikban a szalonnát, a negyedikben a hagymát. Ez a "harmadik" és "negyedik" kéz a tábortűz egyik titka.

A tábortűzhez úgy hozzátartozik a tűzrakás szertartása, mint az istentisztelethez a templombahívó harangszó. Mostanában gyakran látni a mi táborainkon is a benzines, gyors tűzgyújtás trükkjét. Olyan ez, mintha harang helyett mentőautó szirénája hívna a templomba. Az egyik ideges, fültépő lárma. A másik muzsika, méltóság, áhitat, a lélek előkészítése az élményre. A benzines tűzgyújtás hű szimbóluma korunknak. Gyorsan, gyorsan, szédítő tempóban átrohanni mindenben. De a tábortűz az örökkévalóság egy szikrája. S mérhető-e az örökkévalóság méter per szekundummal?

Egy szál gyufa lángralobbantja a védett, elbújtatott, száraz fűcsomót. A láng megkapja a száraz leveleket, majd a gyenge ágakat és ostromolja a vastagabbakat. Még nem melegít, küzd az életért. Harsány, vidám dalok biztatják. A tűz mind nagyobb kedvvel pattog a nóták mindig szilajabbak. De a tűz még mindig csak tűz. Ahhoz, hogy tábortűzzé váljék, valahol nóták, tréfák, mesék és balladák között észrevétlenül varázslat történik.

Megrakják a tüzet, mégis elaluszik...

Bizony, elalszik a tűz, ha nincsen aki rakja, vagy nincs amivel rakják, vagy nem jól rakját. S ellaposodik a tábortűz, sívár, elcsépett, unalmas szokás lesz belőle, ha nem esik meg ez a varázslat, ha nem születik meg a tábortűz lelke.

Hát van lelke a tábortűznek?

Bizony hogy van!

Ha nincs, akkor nem is tábortűz. Csak tűz. Vagy esti gittelés füstben, lángban és kóromban. A tábortűz vezetőjén múlik, hogy megtörténik-e ez az átváltozás vagy sem. A tábortűz vezetője nem vezénylő tábornok, nem tanító, nem színész, nem rendező, nem kar-mester és nem kóbor énekes. Bár mindezekből van egy csepp a vérében. A tábortűz vezetője varázsló, akinek egy intésére megelevenedik az erdő, aki megszólaltatja a köveket, akinek a kezében ezer év egy perccé zsugorodik s aki a pillanatot örökre megfogja. Gara-

bonciás diák, aki szőnyegén szédítő hegyeket és mérhetetlen pusztákat repül át, míg ültében meg se moccan. A népmesék óriása, akinek egyik szeme mindig nevet, a másik meg folyton sír. S aki a nevető szemével megríkat s a síró szemével megkacagtat. Kerecsendi féllábú katonája, aki botjával átkopog a történelmen, bejárja Hetedhétországot, de akit mankója mindig hazavezet a falujába.

A tűzmester fahasábokkal táplálja a tüzet. A tábortűz vezetője saját lelkét veti a lángok közé. Lélek, lélek, lélek kíváztatik. S aki nem képes erre az áldozatra, az soha nem változtatja a tüzet tábortűzzé. Hiába vonszolja fel a jól bevált "számokat", hiába használ kipróbált trükköket, hiába hajszoja a népszerűséget olcsó áron. Ha nem hisz abban, amit csinál, ha nem hisz a mesében, ha nem hisz a varázslatban, akkor a tűz makacsul bezárkózik előtte és csak tűz marad.

A tábortűz nem cserkész-kabaré.

Ujabban nagyon elszaporodtak az olyan tábortűzi jelentek, amelyek esetlen, darabos tréfákon alapulnak. A másik nyakába valamilyen ürüggyel vizet zúdítani s aztán jót röhögni rajta. Ugyanolyan idétlen tréfa ez, mint a televíziós számok agyonjátszott mutatványa, amikor a gyanútlan szemlélő képébe krémestésztát zúdítanak. A krém csöpög a tag orráról, szemöldökéről (helyesebben, a tréfa stílusában: a pofájáról) s közben a hangmérnök bekapcsolja a röhögőgépet háttérzenének. Mi a vicc ebben? Hol itt a humor? Humor akkor volna talán benne, ha azt érné valamilyen nem várt baleset, aki ilyen kitolást tervez másoknak.

A humor célja nem a másokkal való kitolás. Az igazi humor saját hibáink, önnön gyarlóságunk torz tükre. A komikumban a skála eltolódik, a nagyon fontos jelentéktelenné törpül s a mákszemből óriás lesz. Hiúság, nagyképűség, önzés, mohóság, irigység, durvaság, úrhatnamság s az ember ezernyi egyéb hibája kínálja magát a tábortűzi humor számára. Ellesni a tábori élet, a mindennapok apró részleteit, kis fonáksággal megfűszerezni, a humor skáláján eltúlozni s kész a tábortűzi jelenet. Ime, ilyenek vagytok ti, íme, ilyen vagyok én, ha lekaparjuk a külső mázat --- sugalmazza az igazi humor.

A tréfás számokra szoktál általában a legkevesebb gondot és időt fordítani a tábortűz megszervezésénél. Pedig legalább ugyanannyi fáradságot és kutatást igényel, mint az úgynevezett komoly rész. A válogatás kritikát kíván. Ennél három gyors kérdés próbája sokat segíthet.

Összhangban van-e a tervezett ötlet az emberséggel?

Van-e valami köze a magyarsághoz?

Miért nevetünk rajta?

(Azért nevetünk, mert valakivel jól kitoltunk? Vagy azért, mert például pellengérré állítottuk az emberi hiúságot?)

Persze vannak dolgok, melyekben önmagukban ellenállhatatlan komikum rejtőzik. És vannak embertípusok, akik mindenben meglátják a humor lehetőségét. Olyan ez, mint a zenei hallás. Érdemes az ilyen cserkészeket jó korán felfedezni és megszólaltatni a tábortűznél. De semmi sem pótolhatja a gyűjtést, a kutató munkát. Magától, munka nélkül hiába várunk eredményt. S itt van tábortűzeink legnagyobb problémája. A táborparancsnok kiosztja a feladatot az alkalmi tábortűzvezetőnek, aki még körülbelül 129 dolgot csinál napközben és szól az őrsvezetőknek, akik szólnak a tagoknak. S mivel ennél lejjebb nem lehet menni a hierarchiában, a tagok - a bakák - összedugják a fejüket a rendelkezésre álló háromszor tíz perc alatt. Ugy-ahogy visszaemlékeznek egy másik tábortűzre és peregnék az elcsépeelt számok. Ezen csak úgy lehet segíteni, ha minden csapatnak kialakulnak a saját tábortűz szakértői. Mérhetetlen erőforrás, ha a csapatnak van egy jó tábortűzvezetője. Nem lehet a parancsnok feladata ez a munka is. Valaki, lehetőleg a felserdült cserkészek, vagy vezetők közül, vagy akár egy öregcserkész is, akinek nincs más csapatbeosztása. Az

ő feladata, hogy másokat is bevonjon a gyűjtés munkájába, hogy minél gazdagabb, szerteágazóbb, színesebb legyen a tábortűz.

Honnan merítsünk?

Figyeljük az életet magunk körül. Lehetőleg a magyarok életét. A humor azonban általános emberi jelenség. A forráskutatás tehát felölelheti minden nép anyagát. Az áttétel-nél azonban fontos, hogy magyarrá tegyük. Mit tesz hozzá a magyar, vagy mit vesz el belőle, hogy a saját lelkéhez alakítsa az átvett anyagot? Az angolok száraz, tömör humora közismert, akárcsak a latinok szélesen áradó, anekdótás kedve. A magyar a kettő között áll. Több paprikával, mint az angolok, kevesebb mártással, mint a latinok. S a magyar humorban van valami sajátos, duhaj pesszimizmus. Olyan nép bölcsessége, mely Mohács óta egyetlen háborút sem nyert s mely a nemzethalál keskeny mesgyéjén, külső és belső bajok viharaiban, fehér izzású hófokon játszott és játsza az élet komédiáját. A székely, aki a jégverés után szétveri maradék gabonáját:

- Hadd lássam, Uramisten, mire megyünk ketten!

Kimarad a történetből, hogy a következő tavaszon újból nekiállítja az ekét a sovány csiki földnek.

Tamási, Mikszáth, Gárdonyi, Jókai, Tömörkény, Moldován írásai gazdag forrása a magyar humornak. De lehet gyűjteni újságokból, rádióból, néprajzi munkák humoros anyagából, vőfélyvitákból, anekdótás könyvekből is. Lényeges, hogy elmesélés helyett inkább megelevenítsük, eljátsszuk a tréfát. A tábortűz "műfaja" megkívánja a minél színesebb, élénkebb ábrázolást, a mozgást, a megjátszást, a párbeszédet, a mimikát. Nagyon hálás téma az utánzás, ha van aki érti a módját. A kisebb cserkészek számára lényeges a groteszk eltűzlása, hogy a humor érzékelhetőbb legyen. De a nagyobbaknak fokozatosan igényesebb legyen a válogatás. Szatírák, paródiák színes, vidám percei a tábortűznek. De évtizedek óta megállt bennük a fejlődés. Alig látni új kezdeményezést a régi, közismert opera-dráma és versparódián kívül. Pedig nagyon fontos, hogy a múlt és a hagyományok ápolása mellett a tábortűz az élő jelenhez, a mához kapcsoljuk. Különbözteljesen elveszti vonzóerejét. A mai filmek, zene, televízió, modern versek, hirdetések, technológiai körünk visszasságai megannyi lehetőséget nyújtanak humoros ábrázolásra. A bennük lévő idegen kifejezések átfordítása magyarra szintén jó terület a humor számára. A nemzedéki ellentétek, öregek és fiatalok nézetkülönbségei meleg, emberi közelségbe kerülnek a humor fényében. A kritikának is jó segítőtársa a humor. Vele sok mindent el lehet mondani a tagoknak, de megfordítva a vezetőknek is.

De a humor, a tréfa csak egyik eleme a tábortűznek. Sokan azt hiszik, hogy néhány vidám szám, vagy a cserkészek hőzöngése pár nótával körítve, elég a tábortűzhez. - Minden egyebet únnak a tagok - hangzik a nem lebecsülendő és gyakori vélemény. Néhányan viszont azt vallják, hogy úgynevezett céltábortűzekre van szükség, melyeknek meghatározott irodalmi, történelmi, néprajzi vagy egyéb jellege van. A céltábortűz kifejezés fölösleges és hibás magyarságú szószaporítás. Minden tábortűznek van célja. Minden tábortűznek csak egy célja van: élmény. A tábortűznek azonban igen gazdag és változatos tárgykörre lehet. Az arc nevető izmainak tornáztatása nem elég.

A tábortűz nem cirkusz.

A tábortűz a leghatásosabb eszköz magyarságélmény közvetítésére. És hogy erre milyen szükség van, elég áttanulmányozni Fischer Viktor statisztikáját, amit az 1970-es jubileumi táboron készített, Mosómedvepatakán, ezer cserkész és vezető megkérdezésével. Vékonyka, sekély a magyar humusz a külföldi talajon! S a tábortűz élménnyé teheti azt, ami az iskolapadban csak száraz tananyag. Valaki azt kérdezte, hogy lehet-e tábortűznél verset mondani. Én inkább megfordítva mondanám: tábortűz-e az, ahol nem hangzott el

egy vers sem? De ha ez a vers csak egy odatévedt szám, minden kapcsolat és háttér nélkül, akkor bizony nem talál el a lelkekhez. Bele kell épüljön a tábortűz meseanyagába, emberi és magyar élményvilágába. A tűzből kipattannak a jókedv duhaj szikrái, mókázunk és nevetünk egymáson. De egyszercsak észrevétlenül le hull a fejünkről Jancsi bohóc csörgő-sipkája. A lángok között az égre vágat Illés szekere, Ady vádló arcát látjuk, Zrínyi sötét szeme csüng rajtunk. S folyik a varázslat. Minden ott van körülöttünk, bennünk és a tűzben. Mokány lován Árpád léptet le a hegyekről, István király kardja villan Fehérvár alatt, Koppány véres árnyát rejtik el a felhők a somogyi naplementében, Werbőczy a hármaskönyvet tartja, de előtte áll Tiborc rogyant térddel és a puszták népe, Dózsa homlokát pörköli a vaskorona, Nógrád alatt Talalaj vasárnapra gyűlnek a lányok. De elmondja a tűz azt is, hogy milyenek az Üllői-úti fák Kosztolányi szelíd szavaival, mesél a Kiskúnságról Petőfi rímeivel, s a bánat szürke póstása hozza József Attila levelét. Weöres Sándorral ízlelünk olyan furcsa, szép magyar szavakat, hogy galagonya. Sinka intésére megindulnak a fák, és járják a magyar balladát. A holdvilág völgyéből pogány rigmusokat támaszt fel Kodolányi, a segesvári dombokon gyűlnek a keselyűk s a kolozsvári temetőben Aletta van der Maet sírját keresi Reményik. Szeged alatt a pléh Krisztus Juhász Gyula emlékét őrzi s a búza Anna szökecségeről álmodik. Lakodalmas menet fordul be egy palóc falú utcájába, Kufsteinben lesújt a bakó pallosa s halljuk a magyar nép történelmi refrénjét: áldd meg, Isten, császár fennségét. Tavaszi szél árasztja a vizet egy csángó falúban és Veres Péter elmondja, hogy mit ér az ember, ha magyar. Imhol kerekedik egy fekete felhő - s a Hét-toronyban, a vármegye tömlécében, a gályákon, a vorkutai erdőkben, a recski táborban rabok énekelnek. Kriza járja a székely falvakat, gyűjti a vadrózsákat, töltik a nagy erdő útját s a legszebb éjszakát fekete gyászra festik Madéfalva népének. Zágonból Rodostóba vezet a dűlőút s Budáról Amerikába ágaznak el az ösvények. A kör bezárul. Hány János megérkezik a West Side-ra, Babszem Jankó az Avenidán ácsorog Caracasban, Mikes Kelemen valahol egy buenos-airesi kertvárosban körmöli az utolsó levelet. Ohióban beszögeznek egy magyar templomot, a maradék külföldi lapokban magyarok eszik egymást jó étvágygal, a Second Avenuen öreg magyar árulja a Hungarian Power jelvényt.

A tábortűz mindent lát, mindent tud és mindent elmesél a magyar mikrokozmoszról.

Ma sok helyen a tábortűz intézményes szertartássá vált, mely elvesztette belső tartalmát.

Arizónában kiránduló utak mellett öreg, hopi indián asszonyok üldögélnek s néhány dollárért árulják a kacsina babákat. Ha megkérdezed, hogy mit jelentenek a babák, csak megvonják a vállukat. Már régen nem tudják, hogy ezekben a ma üzletszerűleg gyártott babákban benne rejtőzik népük múltja, ideológiája. Tábortüzeinkben csak akkor lesz igazi varázslat, ha a tűz átsugározza a mai nemzedékek kimondhatatlan varázsigéjét is.

Mi lehet ez a varázsige?

- Azért vagyunk a világban, hogy valahol otthon legyünk benne - mondotta a néger fiú kacagva Ábelnek, Tamási halhatatlan regényében. Nemrégiben egy magyar cserkészvezető (külföldi nevelésű) ellátogatott erdélyi útján Farkaslakára, Tamási sírjához. A sírnál ott dolgozott Szervátiusz, a nagynevű kolozsvári szobrász az emlékművön, de egyszerűen csak megjelent egy egyszerű, idős parasztasszony is, az író húga. Mikor megtudta, hogy mióta él külföldön a látogató, megkérdezte:

- Hogy bírják ki olyan sokáig? Lám, Áron is hazajött három év után.

Tamási Ágnes kérdése azóta is bennem ég. Éjszakánként fel-felriadok rá. Kilépett egy székely asszony népe történelméből és szelíden megkérdezi a szétszórt magyarságtól: hogy bírják ki?

Ez a külföldi magyarság "lenni, vagy nem lenni" kérdése. Csak úgy bírjuk ki a világban, ha valahol, valahogy otthon vagyunk benne. Különben csak áruljuk a magyar kacsina

babákat szobadíszül, egymást követő nemzedékeknek. Hajljunk hát össze négyen-öten, valahányan vagyunk, a tábortűznél, s építsük ezt a láthatatlan otthont, ezt a láthatatlan Magyarországot Münchenben, Buenos Airesben, Sao Paulóban, Sidneyben, vagy New Yorkban. Otthon, a harmincas években, a magyar falú, a "benszült" Magyarország felfedezése volt a nagy élmény, a magyar nép megváltására készültek az új nemzedékek s belőle táplálkoztak a tábortüzek. A külföldi magyar cserkészlet első éveiben a bujdosás élménye fűtötte tábortüzeinket. Azóta ez az élmény kiégett, az élet hamúja betakarta.

A tábortűz nem csak a múlt.

A tábortűz misztériuma az egész ember, az egész magyar valóság, múlt és jövő harmóniája. Senki nem élhet elmúlt nemzedékek lelki élményeiből. Soha ilyen emberfelettien szép feladatot nem állított a magyar létezés, mint a mai ifjú magyarok elé. A külföld fiatal magyarjai csak akkor vannak otthon, ha lelkileg belenőnek a gondolatba, hogy ha szüleik ki is emigráltak Magyarországból, ők nem emigráltak ki a magyar történelemből. Ha dialógusok, nemzedéki föladatak nőnek ki a tábortüzekből.

Indulhat-e szellemi erjedés külföldön?

Micsoda irtózatot lesz egyszer tartós békét építeni a Duna medencéjében, hogy a szovjet szuronyok és a nagyhatalmi atomterror "békéjét" a lelkek békéje váltsa fel. Micsoda erőlelkű, elszánt nemzedék kell hozzá, hogy százados gyűlöletek, tabúk, előítéletek szakadékán legalább egy keskeny pallót verjen. Nem csírázhatnak ki egy ilyen nemzedéknek a lelki gyökerei magyar tábortüzek mellett?

Milyen legyen hát a tábortűz?

Szárnyaljon a népdal, égjen a szilaj jókedv, perdüljön a népi tánc és hangozzék a balлада. Ne legyünk búslakodó gyázmagyarok, de óvakodjunk a kincstári optimizmustól is. Ne csonkítsuk a magyar kultúrát és a magyar élményt mesterséges tabúkkal és tilalomfákkal. Elég csonkítás esett már rajtunk enélkül is. Építsük a szellem, a lélek Nagymagyarországot a tűz mellett. Hosszú út porából vett köpönyegét terítse melléje Juliánusz és Csoma Sándor, de telepedjék melléje a századforduló névtelen magyarja is, aki brazil erdőkben, vagy pennsylvániai bányákban verejtékezett, a doberdói honvéd és az ötvenhatos srác is. Ne kenjük el a magyar létezést kenetteljes szólamokkal, olcsó frázisokkal. Ültessük a tűz mellé Erdélyit és Sinkát, Kosztolányit és Márait, Bátori Bódizsárt, Rózsa Sándort, Radnóti Miklóst és a Bolyaiakat. Magyar lenne-e ez a tábortűz, ha soha nem szólalna meg mellette Németh László, Kölcsey, Illyés Gyula, Pázmány, Szabó Dezső, vagy Széchenyi? Volna-e köze a mához, ha nem telepedne melléje Bibó István, vagy Gombos Gyula, vagy a mai otthoni fiatal írók, vagy az emigráns költők, ha Reményik és Nyíró mellett nem szólalna meg a mai Erdély Kányádival, Sütő Andrással és Farkas Árpáddal, ha Tollas Tibor mellé nem telepedne oda Lőrincze Lajos?

Mikor rakunk már végre egy igazi magyar tábortüzet?

S ez a tábortűz akkor lesz igazán magyar, a szétszóródásnak akkor lesz igazán értelme, akkor leszünk otthon igazán és akkor teljesítjük be küldetésünket, ha az ősi dal, a gének üzenete mellett néha megszólal egy brazil ballada a Nordesteből, egy argentin népdal, egy néger spirituálé a Mississippinél, vagy egy német kánon a bajor erdőkből. Világba szóródottságunk tudata a tábortűz mellett válhat az emberség csodálatos, új himnuszává.

Andrásfalva messze van, irtózatosan messze - el is süllyedt már a történelemben - de ennek a tábortűznek a fényénél megválaszolhatjuk a székely asszony kérdését: - Otthon vagyunk, Ágnes, mert egy olyan Magyarországot építünk, amelynek nincsenek határaió

Sokat tudna még a tűz mesélni, de a papír elfogy alóla. Befejezésül csak egyet kér:

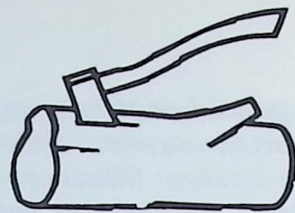
- Rakd meg, babám, rakd meg a lobogó tüzedet...

De ne felejtse ki a lelket belőle.

Cseh Tibor

Az Én Módszerem

MAGYARORSZÁG FÖLDRAJZÁNAK MEGISMERTETÉSE

Sajnos a papír nem varázsol a cserkész szeme elé a térképről felhőkbe vesző havas bérceket, hullámzó búzatengert, tornyos kis falvakat; sem a Hortobágy végtelenségét, sem a Tisza lustán tükröződő, vagy tombolva hömpölygő vizét. Nem kapcsolja mindehhez személyes emlék, nem fogja fel azt szülei sajgó szeretetével.

Ezt megfontolva vágjunk neki az ország földrajzának megismertetéséhez a cserkész-munkán keresztül.

1. Első lépésként legyen a cserkészotthon falán jól látható helyen Magyarország térképe. Ha bármikor felmerül város, vagy táj neve, azonnal mutassuk meg rajta. Szokják meg a fiúk, hogy a neveknek megfelelő helyük van a térképen.

2. A regék, mondák előadásához kutassunk fel képeket, rajzokat, ahol csak szert tehetünk ezekre. A történetet színezi, ha helyüket láthatóvá tesszük. Ugyanakkor lassan, mozaikszerűen formálódik lelki szemeik előtt a várromok képe a vadregényes hegyek ormán, a halászladik a Tisza végtelen nádasai között, a fehér kecskekörmök a Balaton homokján, a Bakony rengetegjének tiszteletet parancsoló csendje, a Duna ezer titkot rejtő hullámai, szigetei.

3. Térképészet tanításánál távolságok, irányok gyakorlására használjuk Magyarország térképét. Adjunk a cserkész kezébe pálcát, s adjuk fel a feladatot, pl: "Menj Budapestről északnyugatra 20 kilométert!"

4. Szerkeszthetünk társasjátékot, mely rendszeresen átutaztat az országon. Két dobókockával, kis "cserkészbabokkal" indulnak az útnak a játékosok. Budapestről elindulva kacskaringózza be a lépésekre tagolt út a Felvidéket, Erdélyt, az Alföldet, stb. Egerbe érve (ha pont oda jön ki a lépés) kapjon a játékos miniatűr üveg "bikavért", melyet esetleg felhasználhat később fizetségül átkelni a Tiszán - másként addig várhatna a parton, míg hatost dob. Makón legyen a díj hagyma, Körömcön arany, stb. A játékot némi képzelőtehetséggel igazán érdekessé és élvezetessé tehetjük és amellet tanulságossá is. A cserkészek játszva tanulják meg egyes vidékek, városok jelentőségét, lakóinak foglalkozását, viselkedését, amit be tudunk sűríteni a játékba.

5. A térképészet oktatásának előrehaladásával adhatunk különböző feladatokat. Ilyen lehet egy utazás az ország két pontja között. A cserkész mondja el, vagy írja le a "látottakat a térképjelek, magassági szintvonalak, stb. leolvasása segítségével.

6. Ügyességgént az idősebbek, akik már elsajátították a térképolvasás csínyját-bínyját, megépíthetik Magyarország domborzati térképét papírmásé és gipsz használatával, minél nagyobb méretben. Az összejevetel egy részét ez töltheti ki - azonban amint kezdenek hegláncok húzódni a papír és enyv nyomán, valószínűleg szívesen töltenek ezzel órákat is szabadidejükből. A festéshez gyűjtsenek össze színes képeket könyvekből, újságokból irányadóul, tegyék a táj képét minél élethűbbé.

A legénycserkészek komolyabb feladatokkal birkózhatnak meg. Osszuk fel közöttük az egyes tájegységek "felkutatását". Meghatározott időre gyűjtsenek össze minden felfilágosítást a csapatkönyvtár, más könyvtárak és források felhasználásával. Minél jobban jellemezzék földrajzilag a feladatul kapott tájegységet. Dolgozatuk tartalmazza a hely hegy és vízrajzát, gazdasági és politikai fontosságát, lakóinak életmódját. Mindezt természetesen

képekkel diszítve, kinek-kinek ügyessége, találékonysága szerint. Díjazzuk a legjobbat. Tartsunk a dolgozatokból kiállítást.

Keressünk ismeretségi körünkben földrajzszakértőket, akik néha összejövetel alkalmával egy-egy előadással bővíthetik a cserkészek ismereteit. Ha létezik a környéken magyar iskola, szorgalmazzuk az idősebbeket a földrajz tanfolyamokon való részvételre. Más különben szervezzünk magunk magyarságismereti tanfolyamokat szaktanár vezetésével: a csapat jövődő vezetőinek képesítéséhez ez egy feltétel.

A négyfalközi foglalkozásokról vigyük ki a szabadba a földrajzi ismeretek terjesztését. Keressünk kirándulásokra alkalmas, látszatra valamelyik otthoni tájra hasonlító helyeket, azokat nevezzük el magyar nevekkal. A táborban szintén használhatunk magyar földrajzi elnevezéseket, pl. a sátrak elhelyezésének alapul vételével (Kecskemét-sátor, Szeged-sátor).

Oly kimeríthetetlenek a források módszerekben, hogy erre külön évi munkatervet lehet kidolgoznunk. A cserkészek maguk is hozzájárulnak idő múltán saját ötleteikkel a leírathoz.

Fáradozásunkkal elérjük, hogy a cserkész közelebb kerül távoli hazájához. A térképről leolvasott nevek ismerős, baráti csengést kapnak az addig idegen helyett. Az új nemzedék földrajzi helyzetünk fontosságának tudatában új érvet kap, amellyel kiállhat hazájáért, ha kell, az idegenben.

*****

DÉL-AMERIKAI TURA ÉSZAK-AMERIKAI MAGYAR CSERKÉSZEK SZÁMÁRA

1972. JULIUSÁBAN ..... Az 1971. évi európai tura sikerén felbuzdulva a Szövetség 1972. júliusára 4 hetes dél-amerikai turát tervez.

Ennek keretében a résztvevők meglátogatják Argentina, Brazília és Venezuela magyar cserkészcsapait és magyar intézményeit is. A csoportot Chászár Ede társelnök, egyetemi tanár vezeti. Tekintve, hogy a csoport az Indiana University of Pennsylvania csoportjával együtt utazik Argentínába, az I. U. P. nyári tanfolyamára való beiratkozással a tura résztvevői "college credit"-et is szerezhhetnek. Résztvehetnek a Magyar Cserkész Szövetség Észak-Amerikában lakó tagjai. - Korhatár: 16 - 26 év. Bővebb részleteket a Magyar Cserkész és Vezetők Lapja tavaszi számaiban közlünk.

*****

A FŐCSERKÉSZ UR 1972 MÁJUS 27-én

ÜNNEPLI 80. SZÜLETÉSNAPJÁT.

Szép lenne, ha minél több csapat és vezető küldené jókívánságait a következő címre: Kisbarnaki Farkas Ferenc

Postfach 23, 13/b ARNSTORF, W. Germany

*****

TISZTIKONFERENCIA BUFFALOBAN

Január első két napján közel 100 résztvevővel értékes eszmecserét folytatott a III. és V. kerület (USA és Kanada) tisztikara a magyar Piarista Atyák buffalói intézetében. Az eszmecserét megelőzően a következő előadások hangzottak el.

a) **MAGYAR ISKOLÁK ÉS A CSERKÉSZET.** Szombat, január 1. 10-13 óra.

1. Mit adhat az iskola a cserkésznek? Pigniczky Lászlóné, Lansdale.
2. Miben segíthet a cserkészlet az iskolának? Hochenburger Éva, New York.
3. A korszerű pedagógia kérdései. Turner Klára, Cleveland.

Vitavezető: Mester Mária, Torontó.

b) **MAGYAR KULTÚRA A CSERKÉSZETBEN.** Szombat, január 1. 15-18 óra.

1. Népi kultúra és a cserkészlet viszonya - Göcsei Rita, Torontó.
2. Nemzeti kultúra a cserkészletben - Lendvai L. Imre, Garfield.
3. Magyar nyelv és a cserkészlet. - Buzogány Jánosné, Calgary.

Vitavezető: Bócsay Zoltán, Cleveland.

c) **HIRÜNK ÉS HELYÜNK A TÁRSADALOMBAN.** Vasárnap, január 2, 10-13 óra.

1. Fiatalok szemével. - Vareska Andrea, Cleveland.
2. Ahogy az idősebbek látják - Szappanos István, Cleveland.
3. Egy kívülálló gondolatai a magyar cserkészetről. - Dr. Bárdos Tamás, Buffalo.
4. Ahogy más cserkészek vélekednek rólunk. - Lukács Tibor, Torontó.

Vitavezető: Sándor István, Englewood.

Bármennyire értékesek voltak is az előadások, helyszűke miatt nem tudjuk azokat leközölni teljes terjedelmükben. Vitaindítóként azonban közrebocsátunk néhány szemelvényt, abban a reményben, hogy ez alkalmat nyújt azoknak is bekapcsolódni a vitába, akik nem vehettek részt a buffalói konferencián. A pro és contra hozzászólásokat a helyadta lehetőségek szerint szívesen leközzöljük a Vezetők Lapjában.

"A magyar iskola az alapot adja a cserkész-munkához. A magyarabb magyar nevelését csakis úgy végezhetjük eredményesen, ha a gyerek a magyar nyelvi ismereten kívül, amit már eleve magával kell hogy hozzon otthonról a cserkészletbe, az írás-olvasást elsőfokon, s aztán a történelmet, irodalmat, földrajzot is elsajátítja. A nyelv megőrzése mellett a többi tantárgyon keresztül a magyar kultúrát, erkölcsi értékeket, elveket, felfogást veszi át a gyermek, s ezzel magyarsát-tudatát alapozza meg, építi, fejleszti az iskola. Ezt egyedül a cserkészlet nem lenne képes elvégezni. Az irodalmat, történelmet, stb. átadni csakis iskolában lehet, erre a cserkész-összejövetelen sem idő, sem keret nincs, azonkívül az őrsvezető, aki maga is gyerek még, erre képtelen lenne. Az őrsvetési csoport, az összejövetel szórakozás, még a tanulás is játék. Viszont magyarság-tudományi ismeretek nélkül nem nevelhetünk öntudatos magyarokat. Így az iskola és a cserkészlet kiegészítik egymást. Az első lehetővé teszi nyelvünk és kultúránk átadását, a második társadalmi keretet, saját korosztályon belüli magyar társaságot létesít a gyermek számára. Az iskola és a cserkészlet közös egymásrahatását Fisher Viktor részletesen tárgyalja "Magyarság-nevelés külföldön" c. tanulmányában, amely megjelent a Katolikus Magyarok Vasárnapja 1971. március 7. és március 14-i számában."

Pigniczky Lászlóné

Sok esetben vesszük észre, mint fiatal vezetők, hogy a szülők és a magyar társadalom mást vár el a mozgalmunktól mint amit mi adni akarunk. Hangoztatnunk kell újra és újra, hogy a cserkészlet tulajdonképpen azért létezik, és azért tud foglalkozni több ezer gyermekkel, mert mi itt hajlandók vagyunk energiát, tudásunkat rááldozni. Ez nem öndícséret - ez tény! Ezért tudassuk rendszeresen a magyar társadalommal, hogy mit cselekszünk, mik a céljaink - és követeljünk erkölcsi és anyagi támogatást a több magyar egyesülettől és tagjaitól is. Túl sokan természetesnek veszik, hogy majd a cserkészlet megneveli a Jóskákat, megőrzi magyarnak a Jucikat, és táborozni viszi a természet lágy ölébe a Lacikat - de sajnos nem sokan veszik a fáradságot, hogy valami támogatást is nyújtsanak nekünk, vagy érdeklődést mutassanak munkánk iránt. Semmi sem keseríti el jobban a fiatal vezetőt mint az örökké panaszkodó szülő, vagy kedves magyar testvér aki csak a rosszat és a hibát látja meg munkánkban, de elismerést sohasem ad. Nem elegendő, hogy egymás munkáját ismerjük el. Tudatnunk kell a sajtón, a rádión, filmekben, beszámolókon, cserkész-újságokon keresztül, hogy mit értünk el és hogy milyen támogatásra van szükségünk. A havi raj-beszámoló a szülők részére és a gyakori csapat-újságok minden csapatban megkönnyítenék ezt a helyzetet. Az örökös szülő-cserkész vezető harc talán lassan megszűnne, ha rászánnánk magunkat a magyar társadalom felé irányított még erősebb propagandára és tudatosító programra.

* * *

Szerintem a magyar cserkészletnek a szerepe a társadalomban az, hogy a szétszórt magyar ifjúságot összetartsa, kapcsolatot teremtsen köztük, és olyan emberré nevelje őket, hogy sikeresen megállják helyüket az életben és hasznára váljanak az egyetemes magyarságnak. Ez nagy cél, de ebben a célben látom mindazt amit a cserkészlettel kapcsolatban tapasztaltam, szerettem, és ami tovább fog vonzani engem.

* * *

A cserkészlet ifjúsági mozgalom. Talán ez a gondolat teszi előttem legszebbé a cserkészletet. Ez a mi mozgalmunk! Ebben mutassuk meg, hogy nem vész el a mai fiatalság és hogy mint fiatalok együtt fedezzük fel az élet apró és nagyobb örömeit, és a világnak minden szépségét. A cserkészletnek szépet és jót kell nyújtani és mutatni a fiataloknak! Tovább kell sürgetni a játékot, a mesét, az éneket, a versenyeket és a táborozást. Tovább kell nyújtanunk azt a programot ami oly sok gyermeket megkapott és megtartott világszerte. A világ cserkész-mozgalmának egy része vagyunk - így nem állhatunk külön attól a feladattól, hogy cserkészeinket megtanítsuk arra, hogy élvezni tudják a gyermek, az ifjú és majd fiatal felnőtt korukat. Eleget hall az ember a világ hibáiról és a társadalom betegségeiről; legyen a cserkészlet az a mozgalom ami a gyermeket megtanítja arra, hogy a jót, a szépet, a reményt lássa a mai világban. Ne legyen az a meghívónkon hogy: "Gyere pajtás velünk, mert odakint a nagy világ sötét, szennyes és bűnös - ettől a világtól mi majd elbújtatunk" - mert nem lehet elbújtatni senkit. Ahelyett legyen hivogatónk az, hogy "Gyere, megmutatjuk Neked a világban ami szép - a természetet, a szeretetet - és ezáltal adunk örömet fiatalságodnak." Ezzel azt érjük el, hogy cserkészeinket nem idegenítjük el a társadalomtól, hanem felelősségérzetet oltunk beléjük azzal, hogy felhívjuk figyelmüket a szépre és igyekszünk ránevelni őket ennek megőrzésére.

* * *

A cserkészlet magyar mozgalom. Ez különbözteti meg a magyar cserkészletet a többi ifjúsági és cserkész-mozgalomtól. Cserkészletünk azt is céljául tűzte ki, hogy magyar öntudatot oltson tagjaiba. Ez nehéz munka - sokszor nehezen oldható csak meg magyar iskola nélkül. De tény az, hogy a magyar cserkészletnek egyik fő erőssége a magyarság-tudo-

mánnyal kapcsolatos anyaga. Szép a népi tánc, a népi ballada, a magyar vers, a gyermek színdarab, magyar legendára alapozott akadály-verseny és a regős tábor. Az a tudat, hogy a gyermekek és fiatalok nagy százaléka Magyarországon kívül született, vagy nőtt fel és mégis élvezi ezt a magyarság-ismereti anyagot, okot ad a büszkeségre és lendületet a munka folytatására. Mert ez által a siker által látjuk, hogy igenis, a magyar hagyomány nyújt élményt a mai cserkésznek. A kiscserkész, akinek szülei is talán első generációsak, az újonc, aki még sohasem volt Magyarországon, a rover, aki talán nem emlékezik szülőföldjére, vagy már kint született – ez az a cserkész-réteg, amellyel dolgozunk. Ezek az új vezetők, az utánpótlás. Hogy ne veszítsük el őket, ügyeljünk néhány dologra: elsősorban ne felejtjük el, a Magyarországon kívül született és élő cserkészeink a befogadó országot tekintik otthonuknak, Magyarország és a magyarság nekik már nem jelenti azt, amit a kivándorolt magyarnak jelent. Például, mit jelent nekem Magyarország és magyarságom? Magyarország szüleim szülőföldje. Ott laknak összes rokonaim. E nyáron látogatam meg először. Tetszett, jól éreztem magamat. De nem gondolok rá, mint állandó otthonomra. Mi nekem a magyarságom? Talán legnagyobb részben egy érzés – egy elismerés, hogy tagja vagyok egy tehetséges népnek, akivel sorsközösséget érzek, és akinek kultúrájában, önértékében, magatartásában én is osztozom. Ez jelenti, hogy van magyar öntudatom. A mai cserkészeinkkel a magyarság-ismereten kívül ezt az öntudatot kell kifejlesztenem – ennél többre nem törekedhetünk. Túlzott, irreális nacionalizmust és faji, vagy nemzeti gyűlöletet hagyjunk ki magyar-nevelésünkől. Próbáljunk jóindulatúan vélekedni más nemzetiségekről és más emberfajtákról, és csökkentsük a politizálást, sőt mi több, ezzel kapcsolatos magánvéleményünket hagyjuk ki a cserkész-megbeszélésekből, előadásokból és oktatásokból. Értsük meg, hogy az örökös szitkozódás, kritika és politizálás nem megfelelő nevelési eszköz a magyar öntudatra – ez legfeljebb ostobaság és nincs helye egy ifjúsági mozgalomban!

* * * *

A cserkészlet jellemnevelő mozgalom. Ennek alapja a Tíz Cserkész-Törvény. Akárhogy is forgatjuk a dolgokat, a tíz törvény nélkül nincs magyar cserkészlet! A tíz törvény ad a felnőtt-vezetőnek irányelvet a neveléshez. A tíz törvény ad minden cserkésznek – fiatalnak, vagy idősebbnek – világnézetet. Ebben van összefoglalva az egész mozgalom célja és helytállása. Ha mint ideális fiatal és később mint tapasztalt felnőtt, a tíz törvényt vesszük életünk és vezetettjeink életének alapjául, eleget teszünk a cserkész elvnek, a magyar öntudat fejlesztésének, és az egészséges szellem nevelésének. Ma és holnap a társadalomnak nagy szüksége van a kiegyensúlyozott, értékes emberekre. A magyar cserkészletnek megvan a képessége, hogy ilyen embereket tudjon nevelni.

Vareska Andrea

* * * *

Cserkészlet nélkül, itt az emigrációban nem lehet a népi kultúránkat fenntartani. Igaz, vannak más egyesületek, ahol igyekeznek hagyományainkat megtartani, de ezek már az idősebbek számára valók, olyanoknak, akik még egészen magyarnak érzik magukat. De célunk nem az, hogy ezeknek mutassuk meg gyönyörű kultúránkat, ők úgy is büszkék rá, hanem az a cél, hogy a nyolc, tíz, tizenöt évesekben fejlesszük ki az érdeklődést, azokban, akik itt születtek és tíz év múlva talán a magyar kultúra hordozói lesznek.

* * * *

Miért fontos a magyar kultúra továbbadása? Mert aki több nyelvet, több kultúrát ismer, az kifejleszti intelligenciáját is. Megtanul másokkal szemben türelmesebb, elnézőbb lenni. Nem ítélkezik olyan hamar más kultúrákról, sőt jobban igyekszik megérteni őket. Röviden összefoglalva: nemcsak magyarabb magyar, de emberebb ember is lesz.

* * * *

Göcsei Rita

Minekünk, akik odahaza születünk, a magyar nyelv valóban tündérvár, katakombá. Bárhol élünk a világon, egy oázis. E nyelv nekünk tovább élés, erő. Gyermekek éveink gyönyörű emlékei, jegenyefák suhogása, pipacccsal tarkított búzamezők lengése, dióverés, akácillat, muskátlis ablakok, anyám sírja. E nyelv nekünk hazajárás, az első kibukkanó hóvirág, tavaszi ibolya keresés, kakukkszó és patak csobogás, rozmaring illat, szénás-szer és aratódalok. E nyelvben újra éledünk, régi régi dallamok, érzések, színek, illatok, ízek kelnek életre bennünk. Régi emlékeinket rakosgatjuk össze mint egy színes mozaikot, s e nyelv nekünk valóban végső menedékünk.

Jönnek a gyermekek, unokák, szerte a nagyvilágban, másod és harmad generációs magyarok, akik nem tudják, hogy milyen csodálatosan szép a tavasz Magyarországon, s nem értik, hogy azt a vérrel áztatott magyar rögöt miért szeretjük olyan forrón, utolsó szívdobbanásunkkal. Valamit adni kell nekik, ami összekapcsol bennünket velük, valamit örökségül. Hagyhatunk-e nekik nagyobb értéket, gazdagabb kincset, mint magyar kultúránkat?

* * * *

Mi, akik még otthon szívtuk magunkba a magyar kultúrát s vérünkkel vált a magyar eszme, a mi feladatunk, hogy helyünkbe egy-egy őrszemet hagyjunk, hogy az új generációs magyar ifjúságot meggyőzzük arról, hogy nem hiábavaló e gazdag nyelvet megtanulni, s ápolni, mert páratlan kincsek táruznak általa eléjük. Aki e nyelvet bírja, az hírvívője és szószólója lesz magyar ügyünknek, magyarságunk megtartásának.

Magyar cserkészeinket szerte a nagyvilágon nem az tartja egybe s nem az teszi egységgé cserkészletünket, hogy egyformán tisztelgünk és menetelünk, de igen is az, hogy ajkunkon egyformán cseng az édes magyar szó. A nyelv ami összetart bennünket, áthidal tengereket és határokat, a nyelvben egyekké válunk, általa egy más világba lépünk, egy más gondolatvilágba, egy más érzésvilágba, a nyelv által leszünk magyarok. Ennek a nyelvnek külön varázsa van. Halálos vétek volna, ha elmulasztanátok, ha nem ismernétek fel ezt az igaz gyöngyöt, ahol a gyermek anyját édesanyámnak szólítja. Most hozzátok szölok, leánycserkészek, jövőd édesanyák, legyetek hivatástok tudatában. Titeket is majd így szólítsanak: édesanyám, s legyen valóban édes nektek ez a szó, amely a ti fáradozástok gyümölcse, s áldottak legyetek érte. Mert teljes meggyőződése, hogy magyarságunk, magyar cserkészletünk sorsa a ti kezetekben, az eljövendő magyar anyák kezében van, s ők fogják átmenteni magyar cserkészletünket, rajtuk múlik népünk tovább élése, tovább fejlődése, kultúránk kibontakozása idegen országokban. Mi átadjuk nekik a kulcsot s rajtuk múlik, hogy mennyit mentenek meg maguknak, családjuknak, gyermekeiknek ebből a mérhetetlenül gazdag kincsestárból, magyar kultúránkból. Rajtuk és rajtunk múlik, hogy minél többen szólaljanak magyarul a világ minden részében, s e nyelven keresztül, népünket megszeretve, mindenki a saját őrhelyén próbálja kivívni az igazságot és létjogosultságot magyar véreink számára.

Hivatásunk tudatában fejlődjünk, alkossunk, haladjunk, használjuk föl magyarságunk örökségét, aknázzuk ki tehetségeinket, hogy az élen járjunk a nemzetek között. Tanítsuk egymást, segítsük egymást, szeressük egymást magyar cserkészek, szerte a nagyvilágban, mert köztünk nincs határ, mienk az "óriás ország".

Buzogány Jánosné

* * * *

Szép és jó, hogy cserkészeink tudják, ki volt Petőfi és Arany, de azért Kerecsendit, Major-Zalát és Illyés Gyulát sem szabad kitagadni közülünk. Vegyük például a magyar zenét, mert nemcsak népzene van, hanem Kodály, Bartók, "Várnász" és még Illés, Omega és Koncz Zsuzsa is létezik. Ugy érzem, hogy a mi feladatunk nemcsak a régi Magyarországnak nemzeti kultúráját minden politikai maszlag nélkül továbbítani vezetetteinknek, mert

akár tetszik nekünk, akár nem, Magyarország még mindig a Kárpát-medencében van akkor is, ha mi ma nem ott beszélgetünk, hanem a messzi Amerikában.

* * * *

Fontosnak találnám, hogy komoly rover program álljon rendelkezésére minden cserkészcsapat parancsnokának, hogy 16 éven felüli cserkészeit oly programmal tudja foglalkoztatni, amely modern kérdésekkel is foglalkozik. De a program ne csak népi vonalú legyen, hanem karolja át az egész nemzeti kultúra óriási területét. Cserkészletünkben ne csak a régi nagy magyarokról beszélgezzünk, hanem az új nagy magyarokról is lehetne szó. Így lassacskán mi is haladnánk a korral és még a régi hagyományainkat is ápolnánk tovább.

* * * *

Lendvai L. Imre

Miben rejlik tehát az öntudatos magyarság? Szerintem abban, hogy a részletcélok felett látja és állandóan szem előtt tartja a vég-, vagy főcélt. Mik a részletcélok? Az összes cserkészpróbák anyagának ismerete, táborozások, magyar népitánc, népzene elsajátítása, vezetőképzést, stb. stb. Ezek mind eszközök a végcél eléréséhez és leginkább öncélokat szolgálnak. Itt legtöbbször megállnak. A végcél pedig: magyar nyelven, történelmen, kultúrán keresztül magyar érzésű lelket adni az ifjúságnak, amivel ha alkalma adódik, kisebb, vagy nagyobb mértékben jó, hasznos, pozitív irányban segíteni tudjon magyar népén és nemzetén és azt kötelességének tartsa. Ezért és semmi másért létezik a magyar cserkészlet. Csak természetjáró, fun-type cserkészletet sokkal gazdagabb keretek között élvezhetnénk befogadó hazánk cserkészleteiben is, ami talán valószínűbb CSERKÉSZLET lenne. De nem ez a mi végcélunk. Azaz ezzel mi nem elégedhetünk meg.

* * * *

Ez tehát a mi hivatásunk. De álljunk meg egy percre és adjunk szót a pesszimistának, a racionalizálónak, aki azt mondja: ha felcsapsz a magyar igazság lovagjának az szép és jó, de akkor hogyan tudsz boldogan élni befogadó hazádban, ahol az élet minősége más, mint aminek szerelmese vagy. Nem idézel-e saját magadra örök elégedetlenkedést, kikívánczozást ebből a világból egy talán nem is létező mesevilágba? És ennek a pesszimistának igaza is van akkor, ha olyan ál-öntudatos magyarról szólnak, aki nem tudja, hogy minden új tudás, új igazság birtokbavételével új és több felelősség és szenvedés jár. A nagy veszély fennáll, hogy közülünk kibuknak jó barátok, munkatársak, akik nem jutottak el a lelki bölcsesség azon fokáig, hogy belássak azt, hogy ami szépet, jót nekik a cserkészlet, a magyarság élményük nyújtott az egy új tudás és új privilégium aminek élvezetéért meg kell fizetni emelt fővel. Amikor szűk kis magyar cserkész világunkból kitoppanunk a roppant külvilágba és rájövünk arra, hogy másként fúj a szél, erkölcsök, szellem, társadalmi rend, szokások, baráti viszonyok mások és nem szebbek, hanem ellenkezőek, akkor kell lenni erőnknek amivel vállaljuk a magyar magányt, elhagyatottságot, keserűséget anélkül, hogy "misfit"-ekké, megcsömörlöttekké váljunk.

* * * *

Szappanos István

MEGJELENT A MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG KIADÁSÁBAN

Tóth Veremund, O.S.B. VÁLTOZATOS MAGYAR TÖRTÉNELEM
Cserkész középiskolák számára

KAPHATÓ A CSERKÉSZ BOLTBAN, Ára: 1.50 US dollár

GONDOLATOK A NEMZEDÉKEK PROBLÉMÁJÁHOZ A MAGYAR CSERKÉSZETBEN

Szülő és gyermek, tanár és diák, cserkészvezető és cserkész kapcsolata, vagy más-
képpen a nemzedékek problémája nem új, és minden jel arra mutat, hogy az emberiség a-
zon örök problémái közé tartozik, amelyet minden nemzedék átél, átküzd és sok esetben,
mint például napjainkban, át is szenved. (Azt hiszem, hogy ez az utolsó kifejezés több
mint szónoki fordulat.)

Mivel érdeklődésünk középpontjában a magyar cserkészzet áll, szorítkozzunk először
arra a kérdésre, hogy melyek azok a nehézségek, amelyek a magyar emigrációban szülő
és gyermek között megmutatkozhatnak. Tapasztalatom szerint az emigráció körülménye
nemcsak hogy befolyásolja, hanem meg is nehezíti a szülő és a gyermek közötti kapcsola-
tot. Itt főleg és elsősorban azokra a fiatalokra gondolok, akik keresik magukat, identitású-
kat és helyüket a világban. Mindenek előtt állapítsuk meg, hol áll az átlagos magyar cser-
kész-szülő. Legnagyobb részük a háború, vagy a forradalom után hagyta el Magyarorszá-
got, tele csalódottsággal és keserűséggel. Ezek a menekült magyarok a történelmi körülmények
áldozatai, mert nem szabad akarukat követve hagyták el hazájukat, hanem me-
nekülniük kellett, illetve gondolták, hogy menekülni kell. Lélektanilag nézve a menekült
magyarok helyzete nem kedvező, mert minden esetleges későbbi siker ellenére is elvesz-
tették azt, ami miatt áldozattá lettek, a hazát. Ettől függetlenül szeretnék megőrizni a
nyelvet, a szokásokat, egyszóval magyar voltukat, mert ezért szenvedtek és ezért vették
magukra az emigrációs élet minden keserűségét. Ezek után magától értetődik, hogy a
cserkész-szülők szeretnék tovább adni az általuk értékesnek vélteket. Amiből természet-
szerűleg az is következik, hogy a serdülő fiatalokra egy nehéz feladat vár, a szülőket meg-
érteni teljes háttérükkel.

Nos, gondoljuk át, hogyan áll ebben a folyamatban a fiatal. Mindenekelőtt ez egy tény,
hogy az emigrációs cserkész-ifjúság már új országban nőtt fel, ott végzi iskoláit, ott szer-
zi barátait, és Magyarországot nem is látta, csak szülei és azok magyar társasága révén
ismeri. A cserkész-szülők nagy része öntudatos magyarnak szeretné nevelni saját gyer-
mekét is, amely annyiban problematikus, mivel legtöbb szülő egyben saját "hangup"-jait,
tudatalatti pszichopatológiáját gyermekein éli ki, amely többnyire konfliktusok forrása
lesz. Tovább, a magyar értékek megőrzése természetesen elzárkózást és egy bizonyos
fokú konzervativizmust válthat ki, amelynek következtében a fiatal, aki könnyebben képes
alkalmazkodni környezetéhez, konfliktusba kerülhet a szülőkkel. A legnagyobb veszély eb-
ben a helyzetben, hogy a szülő hajlamos vélt tekintélyére hivatkozni, amelynek igen sok-
szor nincsenek meg a tárgyilagos feltételei. Így azután a szülő és a fiatal kölcsönös meg-
nemértéssel vádolhatják egymást: a szülő neheztel, ha a fiatal nem érdeklődik eléggé a
magyar múlt és jelen problémái után, amely számára még mindig igen fontos; a másik ol-
dalon a gyermek a szülő szemére vetheti érdektelenségét a befogadó ország körülményei
iránt. Ez a helyzet betetőzheti az általános kommunikációs nehézséget, amely főképpen
abból fakad, hogy az ifjúság kritikus keresése a felnőttek merev beállítottsága miatt nem
talál megértésre, talán éppen, mert maga az idősebb nemzedék is bizonytalan, de főkép-
pen nem elég nyílt ezt bevallani.

Mi lehet tehát a cserkészzet szerepe a nemzedékek problémájának megoldásában? A
legfontosabb a dialógus, a párbeszéd a kérdések nyílt és őszinte megbeszélése. Termé-
szetesen a cserkészzetben is jelentkeznek ugyanazok a problémák, amelyekről a fentiekben
már szoltunk. Itt talán még veszélyesebb lenne, ha a vezetők az emigrációs élet által ki-

váltott patológiájukat a fiatalokon kívánnák levezetni és semlegesíteni. Itt arra az ismert jelenségre gondolok, ha valaki nem találván személyes kielégülést, különböző társadalmi aktivitásokban keres kárpótlást, amely azonban általában nem hoz megoldást személyes problémáira.

Amire nekünk tehát szükségünk van jó szellemű és egészséges gondolkodású vezetők, akik képesek a magyar múltat, a magyar kultúrát a fiatalokhoz közel hozni anélkül, hogy mindez konfliktust váltana ki a fiatalokban. Nos, ebben a folyamatban látom elsősorban az öregcserkészek és a segítőkész felnőttek nagy lehetőségét. Mindenek előtt azonban az öregcserkészekre gondolok. Ezek a személyek valószínűleg még elfogadhatóan tudnak magyarul és kielégítően járatosak a magyar múlt és jelen kérdéseiben, amely sok raj- és őrsvezetőtől nem követelhető meg, egyrészt mivel ezek már az idegen országban nőttek fel másrészt mivel egy magyar iskola lehetőségei is korlátozottak. Persze itt is rejlik egy buktató, hogy ez sokszor nem lenne kívánatos, ha a cserkészletben csak a felnőttek dominálnának. Egy másik nehézséget abban látnék, hogy az öregcserkészeken kívül a fentemlített cserkészletet támogatni kívánó felnőttek, minden jóakarattal mellett sincsenek tisztában a cserkészlet szellemével és hagyományaival. A legnagyobb nehézséget meg abban látnám, hogy bizonyára vannak és lennének olyan vállalkozók is, akik a cserkészletben egy fórumot látnának különböző ideológiák terjesztésére, amelyre a magyar cserkészletnek nincsen semmi szüksége.

Amint láthatjuk az előzőkből az idegenben felnövő fiatalok helyes hozzáállása magyar eredetükhöz egy igen komoly és mély emberi probléma, amelyet csupán jó akarat nem lehet megoldani. A gyakorlati megoldás abban rejlene, ha a kapcsolat a serdülő fiatalok és a csapat felnőtt vezetői között fejlődhetne, akkor növekedne a cserkészlet színvonala és pozitív hatása is. Szerintem itt egy égető kérdéssel állunk szemben, amely elsősorban a segédtiszteket és tiszteket illeti. Ezen lehetne vitatkozni, hogy mennyire lehetséges a cserkészcsapatokat demokratizálni, (tisztaban vagyok vele, hogy a szó mennyire kétértelmű!) és valóban nem is a szervezésben, vagy a rendszerben van a hiba, hanem a nehézség abban rejlik, hogy a vezetők és a cserkészlet között nehezen alakul ki személyes és emberi kapcsolat, egyszóval: a fiatalok "vezetőket" és nem barátokat látnak bennünk, ideális lenne, ha mindkettőt láthatnánk. Ez a barát-eszmény nem az, amelyre csak fel lehet nézni. Ez egy tapasztalat, hogy a mai fiatalok azokat a személyeket értékelik, akik a valóságban nem rejtőzködnek el kiváltságaik mögött, hanem akik hajlandók megnyílni, amelyben azután igazi emberségük megmutatkozik. Itt nem "haverkodásra" kell gondolni, amely tulajdonképpen a fiatalok megvesztegetésére szolgál, hanem őszinte emberi megnyilatkozásokra, amelyben valamiképpen a személyek hajlandók kockáztatni tekintélyüket. Ebben a pontban talán az kerül kifejezésre, hogy egy modern ifjúsági vezetőnek nyíltságra és emberiségre van szüksége, amely a cserkészlet nagyjait jellemezte, kezdve B. P.-től, Teleki Pálon keresztül Koszter atyáig.

Persze, hogy egy dialógus lehetőségessé válhassék ahhoz igen fontos, hogy belássuk, hogy a harmincas évek ellentmondást nem tűrő stílusa már nem hat. Tény, hogy már egy tizenkét éves gyermek kezd tisztában lenni azzal, hogy a "valóság" és a követelmények között különbség van. A mai fiatalok látják, hogy a felnőttek követelményei és példájuk között gyakran különbség van. Ez azután meg is magyarázza, hogy miért nem hatnak az úgynevezett lelki fröccsök. Az ifjúságnak segítség és megértés kell, mert a kábítószerek, a szexualitás, a modern élet követelményei olyan helyzet elé állítják őket, amelyet nem lehet elintézni csak prédikációkkal, vagy fegyelmi úton.

Következtetésem tehát, hogy mi cserkészvezetők legyünk húsból és vérből való személyek és segítsünk egymásnak is azokká válni. Ne rejtőzzünk el címek és pozíciók mögé - saját magunk, saját személyünk az ami értékes bennünk és nem a pozíció - hagyjuk magunkat felfedezni, hogy a fiatalok megérthessenek minket és ezen keresztül önmagukat, mint izig-vérig embereket.

Márai János cst.

A fiatalok barátkozásáról

Minden gyermeknek szüksége van egy barátra, akivel tud tréfálkozni és aki megérti félelmeit és vágyait. Még fontosabb lesz számára a barát, amikor felserdül. Bármily jóviszonyban van is családjával, ebben a korban nehezebbre esik a bizalmas érintkezés apjával, vagy anyjával. Újabb s újabb feladatokat kell megoldania, és sokszor attól tart, hogy ezekre nem képes, barátai azonban, akik hozzá hasonló helyzetben vannak, jobban megértik, mint szülei.

A szülőknek megértéssel és türelemmel kell fogadniuk gyermekeik barátkozásait. Fel kell fogniuk, hogy bármily furcsa is számukra a fiatalok beszédmódja és viselkedése, ezzel egyéni világukat fejezik ki és ez segíti őket a felnőttek világába való beleilleszkedésre.

A serdülők között az ifjú akkor érzi magát legjobban, ha van egy jóbarátja, akivel meg tudja beszélni ismeretségeit, udvarlasmódját, öltözetét. A barátnők sokszor megvitatják egymás életcéljait, amelyek inkább hasonlítanak egymásra, mint szüleikére – bár sokszor a gyermek céljai korántsem állnak oly távol a szülők elképzeléseitől, mint azok gondolnák.

Amint a csoport második családja lesz a fiatalnak, úgy a jóbarát bizonyos szempontból az anyát pótolhatja. Egy 15 éves leány elmondta a tanácsadónak, miként tartotta őt vissza barátnője a meg nem felelő fiúkkal való érintkezéstől. Még saját hibáinak megjavításában is segítségére volt.

A barátnő nemcsak anyjától való önállóságra tudja segíteni a leányt, hanem felkészítheti őt a fiúkkal való viszonyára és a házasságra is. A barátnővel való viszony sokkal hasznosabb számára, mint az udvarlás korai megkezdése. Míg a fiú-ismeretségek gyakran változnak, a barátnővel való viszonya állandóbb jellegű.

Néha a szülők nem értik, hogy gyermekük miként barátkozhat tőle annyira különböző fiatallal. Ennek lelki igényük kielégítése a magyarázata.

Fiúknál gyakran a közös érdeklődés egy sport, szórakozás iránt jelenti az összekötő kapcsot, de ritkán ez az egyetlen magyarázat.

Leányoknál is szerepelhet a barátkozásban a közös érdeklődés, vagy az, hogy kielégítik egymást. Biztonságban érzik magukat, ha barátnőjük társaságában mennek pl. moziba fiúismerőseikkel.

Gyakran egy csinos leánynak egy nem annyira szép leány a legjobb barátnője. Lehet hogy azért, mert a szebb leány élvezzi a másik csodálatát, míg az utóbbi talán több társadalmi kapcsolatra tud szert tenni barátnőjén keresztül. Ilyen hasznos és felületes szempontok vezethetnek a mély barátság kifejlődésére.

A fiúk közt is gyakori, hogy ellentétes tehetségűek barátkoznak egymással. Az egyik esztét, a másik izomerejét adja a társuláshoz. Az erős jobban érzi magát, ha megvédeheti a gyengét, s becsüli eszes társát azért, mert az könnyen meg tud oldani egy nehézséget. A gyenge pedig több önbizalmat érez és bátrabbá válik, ha tudja, hogy számíthat erős barátjának támogatására és védelmére.

Jóbarátok között is előfordul hogy megharagszanak, vagy irigyek egymásra. Összevesznek, majd kibékülnek egymással. Amikor pedig már nem érzik szükségét a barátkozásra önző céljaik kielégítése érdekében, a másik érzelmeire való tekintet nélkül végét vethetik annak. Vannak azonban egy életen tartó barátságok is.

Néhány fiatal nem képes a bensőséges barátkozásra, s inkább naplót vezet, s arra bízza rá titkos gondolatait.

A legtöbb szülő szeretné, hogy gyermekeinek társadalmi élete boldog legyen. Ugyanakkor szeretnék, ha gyermekük mértéket tartana a barátkozásban. A mértéktartás azonban nem jellemző a fiatalokra. Képesek hosszú ideig beszélgetni a telefonon egymással, alig félórával azután, hogy utoljára látták egymást. Ha szüleik ezt ellenzik, arra magyarázzák, hogy azok nem akarják barátkozásukat megengedni. Ha a szülő megérti, hogy a barátkozásra való képesség egészséges lelkületre vall, akkor jobban el tudják viselni a serdülők furcsa viselkedését.

Egyik anya sem örül neki, hogy leánya félretolja őt, és előnyben részesíti barátnőjét, de a serdülőkor minden anya számára nehézségeket okoz. Ha a szülő el tudja viselni, hogy gyermeke kevésbé bízik benne, mint barátnőjében, és kevésbé veszi figyelembe tanácsait, akkor jó esélye van arra, hogy nem veszíti el gyermekét. Szükség idején a leány megint anyjához fog fordulni és sokkal jobban megértik majd egymást, mint azelőtt. A fiúk függetlenségi vágyát a legtöbb szülő jobban megérti, de még ebben az esetben is sok türelemre van szükségük, amikor fiaik kezdenek elfordulni tőlük.

A szülők néha azért nem tartják kíváncsinak leányuk valamelyik barátnőjét, mert a két leány mindig csak a fiúkról beszélget egymással. A másik nem iránti érdeklődés azonban természetes és a társadalmilag elfogadható udvarláshoz vezet. Hasonló a fiúk helyzete is, amikor leánykalandjaikról beszélnek egymással.

Gyakran panaszkodnak a szülők arról, hogy gyermekük a legostobább társakkal barátkozik, vagy olyanokkal, akik állandóan verekszenek. A szülők azonban tévedhetnek ítéletükben, és igazságtalanul lebecsülhetik gyermekeik barátait. Vagy pedig saját gyermeküket dicsérik túl. A jó modor és előkelő származás nem egyenlő az erényekkel, s nem biztosít arról, hogy megfelelő barát lenne gyermekeinknek.

Viszont ha kellő megfontolás után a szülő úgy látja, hogy gyermeke rendszeresen olyanokkal barátkozik, akik bajba keverednek, akkor ez annak a jele lehet, hogy a gyermeknek lelki nehézségei vannak, amelyek megoldására esetleg pszichiáterre van szüksége.

Azzal, ha megbízunk egy fiúban, vagy leányban, jobban kifejlesztjük önbizalmát, mint ha tilalmakkal és leckéztetésekkel akarjuk elérni, hogy bölcsen válassza meg barátait. A gyermek általában inkább igyekszik megfelelni szülei várakozásainak, mint parancsainak. Az egészséges önbecsléssel rendelkező fiú, vagy leány nem igen barátkozik olyanokkal, akiknek viselkedése társadalom-ellenes. Ez a kísértés azonban fennál azok számára, akik lemondtak arról, hogy elnyerjék szüleik nagyrabecsülését.

Lényeges, hogy a fiatalnak legyen ideje a barátaival való érintkezésre és társalgásra. Egyesek azért nélkülözik a barátság örömeit, mert minden idejüket lefoglalják a házfeladatok, otthoni munkák, s egyéb feladatok.

A szülőknek tiszteletben kell tartaniuk gyermekük barátkozási igényét, mert ez természetesen hozzátartozik fejlődésükhöz. Azáltal, hogy nem viszik túlzásba a bírálgatást, és nem avatkoznak be szükség nélkül, a szülők hozzásegíthetik serdülő gyermekeiket a barátszerzéshez és tartós jóbarátságokhoz.

(A fenti cikk kivonatos fordítás Edith G. Neisser: What Teenage Friendships Are All about c. cikkéből, amely a Parent's Magazine, New York, July, 1967. számában jelent meg.)

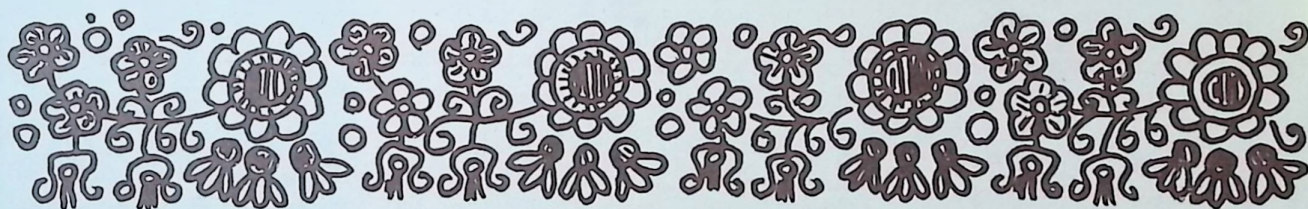
/folytatás a 2. oldalról/

lőket és vezetőket, majd Mindszenty József elvegyül a gyerekek között. Mindegyiknek Szent László győri hermáját ábrázoló képeslapot ajándékoz, amelyeket azután, a gyerekek sűrű koszorujától körülvéve, aláírásával lát el. A feloldott légkörben a cserkészek eléneklik a Csinnom Palkót és a cserkészindulót, a biboros bucsuintelmet ad az utra a fiataloknak, hogy kövessék szüleik szavát és legyenek jó keresztények és népükhöz hű magyarok. - "Dicsértessék a Jézus Krisztus..." - hangzik az együttes bucsuköszöntés.

Másnap, vasárnap reggel kilenc óra. A Pázmáneum kápolnájában Mindszenty biboros misét mond a müncheni cserkészeknek. Ez a mise egészen az övék: két cserkészpap, Kölley Gyurka bá', az európai VT és az éppen Bécsben tartózkodó Ádám Atya, a M. Cs. Sz. Társelnöke koncelebráltak a biborossal. Az _Ó_ és Ujszövetségi olvasmányt is egy-egy cserkésztiiszt és öreg-cserkész-cserkészapa olvassa. A magyar nyelven folyó szertartás alatt a hívők furulyaszóval kísért karácsonyi énekeket énekelnek. A primás mindenkit maga részesít a szentáldozásban.

Koradélutáni napsütés árad, amikor az autóbusz nyugati irányban ismét elhagyja Bécset. Akinek alkalmá volt, felnőttként, résztvenni ebben a világunkat Anno Domini 1972 mintegy jelképező kis zárándokutban, olyan élmény emlékével távozik, amilyenből kevés adatik egy emberéletben. A cserkész lelkében pedig, amely - hála Istennek - az érés hosszú útjának még a zsenge, napsütéses szakaszában van, az évek múlása tudatosítja majd, mit is nyújtott neki az a kirándulás, amely más volt, mint a többi.

Skultéty Csaba, öcs., München

A HIT

A valódi emberlét mindig csak a hitben teremődik meg. Az ember a jelen fölött csak a hitben tud emberileg úrrá lenni. A hit lényegileg „személyelőmozdító” aktus. Nélküle arcátlanságba zuhan vissza az ember jelene.

Hit nélkül nincs emberség. De mi is ez a hit? A hit megragadottság attól, amihez az embernek feltétlen köze van... Ez a „feltétlen” valami végső ügy, amely személyi létünk egészét igényli. Ez a hit tehát személyi életünk középpontjában megy végbe... Általa bensőleg megragadja magát létünk, egészen önmaga lesz, teljesen összpontosul. Összszeszedi magát az ember, teljesen kézbe veszi önmagát, hogy maradéktalanul elajándékozhasssa. Az ember csak azáltal éli meg igazi mivoltát, hogy teljesen odaadja létét: csak így érti meg, hogy élete még nem zárult le, van valami, amiért érdemes élnie. Akármilyen is az: szerelem, barátság, szolgálat, felfedezés, munka, párt, életmű, kert. A „feltétlen” ezerféleképpen tud megnyilatkozni. A fontos az, hogy az ember olyan valóságnak adja át magát, amelyet itt és most nagyra és fontosnak éli meg, nagyobbra és fontosabbnak önmagánál.

A mi hitünk Jézus Krisztusban gyökerezik. De van másfajta hit is: ezért találkozunk úgynevezett hitetlenekben annyi emberi melegséggel és jósággal, ami megszegyenit bennünket.

Aki hisz, fel akarja törni a jelent, hogy legyen jövője. A jelent azonban csak olyan valami törheti fel, ami egyúttal fölülmúlja. Így a lét megnyílik. A jövő lehetségessé, követelménnyé válik.

(Boros László: A köztünk élő Isten)

M U N K A T Á R S A K

ÁDÁM JÁNOS
BUZOGÁNY JÁNOSNÉ
CSEH TIBOR
GÖCSEI RITA
LENDVAI L. IMRE
MÁRAI JÁNOS
PIGNICZKY LÁSZLÓNÉ
RIEDL LÁSZLÓ
SKULTÉTY CSABA
SZAPPANOS ISTVÁN
VARESKA ANDREA

Non-profit org.
U.S. postage
paid
Garfield, N.J.
Permit No. 204

HUNGARIAN BOY SCOUTS ASS'N

P.O. Box 68
Garfield, N. J. 07026

Return Postage
Guaranteed

PRINTED MATTER
ADDRESS CONNECTION REQUESTED

VEZETŐK LAPJA: A magyar cserkészvezetők és szülők negyedévi értesítője.

LAPZÁRTA: Január 15.
Április 15.
Július 15.
Október 15.

Kérem tehát a V. L. következő számába szánt cikkeket és hozzászólásokat legkésőbb Április 15-ig a következő címre beküldeni:

Rev. John A. Adam, S.J.
Fordham University
Bronx, N.Y. 10458, U.S.A.

A Vezetők Lapja a Magyar Cserkész Szövetség hivatalos lapja. A cikkek és hozzászólások a szerzőjük álláspontját tükrözik, s a Vezetők Lapjában való közlésük nem jelenti azt, hogy a Szövetség, vagy a Szerkesztő magáévátetle azokat.